

Agenti USO v akci

Knihovnička Perry Rhodan 161

Přeložil František Fabián

Nestvůra zvolna postupovala mezi stromy, jako by nebyla rozhodnuta, kterým směrem se vydá. Její červovité tělo bylo přes dvacet metrů dlouhé a mělo průměr skoro tři metry. Vepředu na něm seděla kulatá hlava, široká aspoň pět metrů, se dvěma velkýma očima. Claude Collignot zděšeně pozoroval, jak nestvůra otevřela obrovskou tlamu. Kusadla se pohybovala.

Červoun zrychlil pohyb. Jeho hlava se rychle blížila ke Collignotovi, který se bezděčně přimáčkl k opěradlu židle.

„Stačí!“ zvolal Allan.

Seržant Gilmore, který obsluhoval trojrozměrný projektor, zastavil přístroj a rozsvítil v sále. Collignot si protřel oči. Viděl, jak se kapitán Fergolt nedbale odlepí! od zdi, o kterou se opíral, a ukázal na ztemnělé plátno.

„Lepší představu si o našem nepříteli ani nemůžeme udělat,“ řekl admirálu Allanovi. „Teď tedy víme, s kým budeme mít co dělat.“

Perry Rhodan, kléry seděl stranou, namítl: „Bohužel jsme nemohli nafilmovat všechny vlastnosti červouna. Uvědomte si především, že dokáže skočit až do vzdálenosti sto padesáti metrů. Už to samo o sobě z něj dělá nebezpečného protivníka, nehledě k tomu, že odolává i těm nejsilnějším zbraním.“

Tito muži se nacházeli na palubě lehkého křižníku USO Car-bula. Bylo 17. prosince 2326. Atlan vybral Čtyři agenty USO pro zvláštní naléhavý úkol. Jeho volba padla na kapitána Brenta Fergolta a poručíky Warrena, Kopenziaka a Collignota. Všichni byli specialisty s vysokým stupněm školení.

„Každý z vás zná úkol, který vás čeká,“ řekl Atlan. „Nejde o to chytit nebo usmrtit červouna. Máte se to monstrem pokusit otestovat, aniž se přitom dostanete do potíží.“

„Snad s tím bude červoun souhlasit,“ poznamenal sarkasticky poručík Aido Kopenziak.

Atlan se sotva znatelně usmál. „Můžete se ho na to'zeptat,“ navrhl.

Muži se rozesmáli.

Lehký křižník Carbula se vznášel nad planetou Euhja, třetí planetou z pěti, které kroužily kolem hvězdy Euthat. Tato soustava byla vzdálena 8314 světelných let od Země, stranou všech galaktických dopravních tras.

Euhju obývali Arasové až do doby, kdy sem dva araští vědci přivezli ve své lodi kovobylky. Sotva se tyto malé po-tvůrky dostaly z lodi, probudily se ze strnulosti, začaly se neustále množit dělením a zpusťily jedinou pevninu na Euhje.

Od té doby tu žádná sídliště Arasů nebyla. Galaktickým lékařům zbyl ještě Čas vyslat volání o pomoc, ale to už bylo všechno marné.

Euhja byla zaplavena vodou. Její jedinou pevninou byl ostrov o velikosti Grónska. Neustálým dělením a rozmnožováním kovobylek vznikla hmota zvaná molkex, která vystačila právě jen k vývoji jediného červouna.

Byl to tenhle osamělý červoun, pro kterého se Perry Rhodan a Atlan po společných poradách rozhodli, aby se dozvěděli něco víc o jeho druhu.

Euhja bohužel nebyla jedinou planetou, kterou kovobylky zničily. Lehkomyslností a nezodpovědností obyvatel došlo ke vpádu kovobylek asi na dvě stě planet. Také tam se vyvinuli červouni.

„Jak už víte, podařilo se nám pozorovat červouny na planetě Zannmalon,“ řekl Atlan. „Tam byly také pořízeny záběry, které jste viděli. Všechna zjištěná data o červounech jsme zadali hyperinpotronickému počítači na pozemském Měsíci.“

„A Nathan přitom dospěl k některým pozoruhodným závěrům,“ připomněl kapitán Fergolt.

„Je to tak," potvrdil admirál a vrchní velitel USO. „Nathan z dat vyvodil, že červouni mají určitou inteligenci. Je prý desetkrát vyšší než u pozemského ovčáckého psa. K tomu se druží přesný instinkt a navyklé jednání."

„A naším úkolem je zjistit, co je na tom pravdy," dodal klidně Firgolt.

„Nathan dále vydedukoval, že hmotu zvanou molkex zřejmě používá neznámá civilizace pro pancéřování svých kosmických lodí. Jakým způsobem se to děje, nemohl Nathan udat."

„Mezitím se situace v Mléčné dráze uklidnila," řekl Rhodan ze svého místa. „Kovobylinky, které se vylíhly a povstaly dělením, se proměnily v molkex, a z toho se zase vyvinuli červouni. Na planetě Euhja máme poslední možnost prozkoumat jednu z těch nestvůr. Nemusím vám zdůrazňovat, jak je důležité, aby se vaše posláním zdařilo. Ještě přesně nevíme, co všechno se tu děje, ale nebezpečí je zřejmé."

„Mojí muži a já zkusíme všechno, co bude v našich silách," slíbil klidně Firgolt.

„Až opustíte Carbulu, Atlan a já se vrátíme na loď Eric Manoli, a vyčkáme, jak se situace vyvine. Carbula zůstane v této sluneční soustavě, abyste ji v případě nebezpečí mohli kdykoliv zavolat na pomoc," dodal Rhodan.

Claude Collignot rozepjal kapsu své kombinézy a vytáhl dlouhatánský Černý doutník.

„Co bude s naší speciální výstrojí, pane?" zeptal se Atlana.

Vrchní velitel počkal, až si Collignot doutník zapálí.

„Vysadíme vás v ponorce, tedy ne rovnou na ostrově," řekl. „V ponorce budete mít po ruce všechno potřebné zařízení."

„Takže na pevninu vylezeme z moře," řekl Warren.

„Budete mít s sebou všechno, co můžete během pobytu na planetě potřebovat," pokračoval Atlan. „Především zkuste použít symbolový transformer, který nám už prokázal neocenitelné služby při dorozumívání s Posbii. Inteligence červouna bude třeba stačit na, to, abychom naši metodu, jak se s ním domluvit."

Kapitán Firgolt, velký rozložitý muž, řekl: „Claude má ještě jinou starost, pane."

Collignot se po svém nadříceném podezřívavě podíval.

„Tak to povězte, poručíku," vyzval ho Atlan.

„O nic nejde, pane," řekl chvatně Collignot.

Kopenziak, nejstarší ze Čtyř agentů, se zašklebil.

„Má strach o svoje doutníky, pane," vysvětlil. „Protože Euhja je z větší části zaplavená vodou, bojí se, že by mu mohly zvlhnout."

Collignot se podrbal ve vlasech. „Jsou to hodně drahé doutníky, pane," řekl. Přitom si připomněl červouna, kterého před chvílí viděl na obrazovce. Podle všeho mu nezbude moc času, aby si zakouřil...

Procestoval ostrov od jednoho břehu k druhému, prohledával tuhle malou pevninu a pokoušel se najít život. Jenže žádný život tu neobjevil. Vypadalo to tu jako na všech planetách, zpustošených kovobylinkami.

Jediná pevnina na planetě Euhja se stala pouští. Byl to holý ostrov. Na jeho severní straně naráželo moře na příkré skalní útesy, na jihu se vlnilo na plochých březích.

Inteligentní život tu přece jen existoval - v moři, v ponorce. Ale o tom osamělý poutník nic nevěděl.

To, že neuvědoměle hledal projevy života, bylo výsledkem rozporu v jeho vědomí. Od chvíle, kdy začal myslet, se v něm svářila dvě protichůdná přání. Cítil nutkání podrobit se prastarým příkazům bohů a vyslat hyperimpulz, který je přivolá. Kolektivní vědomí, které měl v sobě uloženo od svého zrodu, ho pohánělo, aby zprávu vyslal co nejdříve.

Ale jiná Část jeho mozku se proti takovéto představě bouřila. Bylo mu jasné, že v něm klíčí zárodek revoluce. Něco ho varovalo, aby se nevzpouzel pracovat pro bohy.

Tak začalo jeho putování po pevnině. Usilovně hledal něco živého. Tu a tam narazil na nánosy molkeuxu. Největší Část této hmoty byla spotřebována při metamorfóze. Červoun uvažoval, jaký instinkt ho vlastně vede k tomu, aby se bránil prastarým zvyklostem. Jeho myšlenky byly revoluční, a ve své podstatě vlastně zločinné. Už jen jeho otálení bylo nepochopitelné a trestuhodné. Bozi ani ostatní příslušníci jeho vlastního druhu by pro ně neměli pochopení. Nikdo neví, že na téhle planetě jsi, vrtalo mu hlavou. Když nevyšleš hyperimpulz, nikdy tě nenajdou. V panice začal pevninu přebíhat rychleji. Jeho duševní rozpoložení ho lekalo, ale to bylo přirozené. Mnohem horší bylo vnitřní uspokojení, které pocítil, když na chvíli přemohl strach z bohů.

Jestli nevyšle hyperimpulz, poruší prastarý zákon. Tato představa jím hluboce otřásla. Uvažoval, jestli bude mít stále dost sil, aby odolal starému puzení, které bylo jeho druhu po nespočet generací vštěpováno. Nejhorší ale bylo jeho 'úplné osamocení. Vědomí, že se musí rozhodnout sám za sebe, protože žádný jiný červoun by se ani na okamžik nerozpakoval impulz vyslat. Pozvolna se blížil ke břehu. Teď byl na jižní části ostrova. Jeho mohutné tělo se pohybovalo po zpusťované zemi. Co vlastně dává bohům právo využívat mě? říkal si. Nikdo nevěděl o obrovské inteligenci jeho druhu, dokonce ani bozi. Tato myšlenka ho uspokojovala. Bylo příjemné si uvědomit, že i bozi považují červouny za primitivní tvory. Jeho rod své podivuhodné duševní schopnosti tajil před celou Galaxií. Každý červoun by raději zemřel, než aby prozradil svou inteligenci. Na to byl hrdý. Byla to jediná věc, v níž bohy obelstili. Ale stejně se nemohl trvale vyhýbat povinnosti přivolat bohy. Byl k tornu vybaven. Část červounova mozku mu umožňovala vyzářit bioelektronický směrovací impulz, který přeletí celé světelné roky. Vylezl na hřeben protáhlého návrší. Odtud viděl na moře. Tam jistě existuje spousta primitivního života. Nemohl však očekávat, že mu pomůžou améby, jednobuněčné řasy, krabi nebo mořské obludy. Červoun si samozřejmě nepřiznával, že by nějakou pomoc vůbec potřeboval. Jenom podvědomě toužil po někom spřízněném, kdo by pochopil jeho revoluční myšlenku. Klidně a s otevřenýma očima se natáhl. Vítr od moře hladil jeho mohutné tělo. Pokoušel se uspořádat vlastní myšlenky, ale ty se stále neposlušně vracely k nebezpečným nápadům.

Cítil, jak jeho tělo nasává sluneční energii. Brzy dozraje a získá sytě fialovou barvu.'charakteristickou pro dospělého červouna. Uvolnil se a na okamžik zavřel oči. Celým tělem se poddal pocitu naprostého klidu. A v tom okamžiku vyzářil hyperimpulz. Stálo se to skoro automaticky, bez jeho přičinění, jako by se jednalo o přirozenou reakci na uvolnění těla. Přesto dobře věděl, že tím sám sebe podvedl. Prohrál. Zvítězila vrozená, pradávna poslušnost k bohům. Vzpíral se jí, ale nakonec je stejné přivola. Jeho vnitřní konflikt se tím nijak neuklidnil. Ležel ochable, ale myšlenky na vzpoudu v něm žily stále. Najednou uviděl, jak se z moře brodí na břeh čtyři nepatrné postavičky. Tito tvorové postupovali vpřed jen velmi pomalu. Byli drobní a pohybovali se vzpřímeně. Jejich domov pravděpodobně ležel někde v hlubinách moře, kde ušli ničivému útoku miliard kovobylek.

Červoun nevěděl, jak se rozhodnout. Bylo by logické tyto tvory okamžitě zničit, ale váhal s tím. Stačilo by mu udělat čtyři nebo pět skoků a byl by po nich. Chtěl však počkat až zjistí, proč tito tvorové vyšli z moře na pevninu. Nejspíše se jednalo o zdejší domorodce, schopné žít ve vodě stejně jako na souši.

Možná mají dokonce nějakou slabou inteligenci...

Ale co to?

Ti tvorové kráčeli!

Šli po dvou údech, jako by nikdy nedělali nic jiného. Jejich těla se nezdála uzpůsobena k pobytu pod vodou. To by mohlo být vysvětlením, proč se tady objevili tak náhle. Třeba uprchli před kovobylkami a teď se vracejí aby se podívali, co z jejich země zůstalo.

Budou zklamaní. Kromě něj na téhle malé pevnině žádný život neexistuje.

Červoun se rozhodl, že si se čtyřmi domorodci trochu pohraje. Než je usmrtí, chtěl se o nich dozvědět něco víc. Hodlal zjistit, jak dalece jsou inteligentní, jak žijí a jak se projevují. Poslechne přitom prastarý zákon svého rodu a bude si hrát na hloupou nestvůru. Tito tvorové nepoznají, že je duševně převyšuje.

Aspoň to trochu rozptýlí jeho trudnomyslnost. Konečně si našel nějaké zaměstnání. Až ho ti čtyři dvounožci omrzí, usmrtí je.

Carbula vnikla do atmosféry na straně odvrácené od slunce. Malá atomová ponorka už byla naložená speciální výstrojí. Všechno bylo připraveno k jejímu vysazení. Podsaditý, holohlavý poručík Aido Kopenziak dohlížel uvnitř ponorky na uskladnění materiálu a vykonával svůj úkol s pedantskou pečlivostí.

„Ještě tohle!“ zavolal na něj Collignot a podával mu středně velikou krabici.

„Mám seznam všeho, co bereme s sebou,“ řekl Kopenziak. „Je to na seznamu?“

Poručík Collignot se usmál. „To je munice,“ oznámil.

„Munice?“ opakoval nedůvěřivě Kopenziak. „Myslel jsem, že už jsme s Gilnorem všechnu naložili.“

„Na tohle jste zřejmě zapomněli,“ řekl přesvědčivě Collignot.

Kopenziak si tedy od něj krabici vzal. Byla zabalená v nepromokavém obalu. Kopenziak ji očichal, a jako by poznával známý pach.

„Řekl bych, že to jsou doutníky,“ řekl. „Dlouhé, smradlavé doutníky, jaké kouří jen jediný člověk v celé Mléčné dráze.“ Přísně pokračoval: „Pokoušíte se propašovat narkotika na cizí planetu, poručíku!“

Nicméně krabici uložil k ostatním zásobám. V té chvíli se ob-

jevili kapitán Firgolt a poručík Warren. Doprovázeli je Atlan a Perry Rhodan.

„Hotovo?“ zeptal se Firgolt.

„Skoro hotovo, pane,“ hlásil Collignot. „Kopenziak právě ukládá poslední trochu munice.“

„Vysadíme vás nepozorovaně na druhé straně planety,“ řekl Atlan. „V ponorce se doplavíte k pevnině, kde žije Červoun. Tam ji zakotvíte a v potápěčských úborech vyjdete na břeh.“

„Děláme to hlavně proto, abychom červouna zbytečně nevyrušili a abyste ho mohli pozorovat při jeho obvyklém způsobu života,“ dodal Perry Rhodan. „Význam vašeho úkolu jsme vám už vícekrát zdůraznili. Velmi mnoho dalších věcí závisí na tom, jestli budete mít úspěch. Na to v žádné situaci nezapomínejte.“

„Nejdříve tedy na pevninu vystoupíme bez výstroje, abychom červouna zbytečně nepoplašili,“ řekl Firgolt.

„Necháte všechno v ponorce, dokud si zvíře nezvykne na vaši přítomnost,“ potvrdil Atlan.

„Pak se můžete vrátit pro to, co budete potřebovat.“

V amplionu to cvaklo a-ozval se hlas velitele Carbuly majora Herknera.

„Brzy budeme u cíle, admirále! Výsadek už může nastoupit do ponorky.“

Atlan zapnul malou vysílačku, kterou měl na předloktí.

„V pořádku, majore. Sestupte s Carbulou tak těsně nad hladinu, aby ponorka mohla sklouznout do vody.“

Malá atomová ponorka Moonshine čekala na speciální skluznici, která měla být hydraulicky vysunuta z lodi. Muži do ní nastoupili a zaujali svá místa.

Carbula se vznášela v inkoustově černé tmě nad hladinou moře jako přízrak. Skluznice vyjela a magnetické kotvy, které ponorku přidržovaly, povolily. Moonshine vjela do vody a potopila se.

Hned nato se skluznice zatáhla do lodi a vrata se za ní zavřela. Carbula se vznesla a zmizela ve tmě.

„Země na dohled!“ ohlásil kapitán Firgolt a zajistil periskop. „Najdeme si vhodné místo pro zakotvení.“

Čtyři muži se začali připravovat k opuštění lodi. O chvíli později se Firgolt znovu rozhlédl periskopem.

„Tady to vypadá dobře,“ řekl. „Břeh je plochý, jen v pozadí je návrší. Ani stopa po vegetaci nebo jiném životě.“

„Po kovobytkách nic nezůstalo,“ poznamenal Kopenziak.

Posadili ponorku na dno v zátoce. Už cestou si všimli, že na rozdíl od zničené pevniny se moře hemží životem. Několikrát také zahlédli obrovský stín, který však zmizel, jakmile si na něj posvítili. Tady u břehu se kromě nejrozličnějších druhů ryb objevili krabi a něco podobného želvám.

„Nevezmeme si s sebou aspoň zbraně?“ zeptal se poručík Warren.

„Ne,“ odmítl Firgolt. „Budeme se řídit admirálovými pokyny. Červouna nesmí nic vyplašit.“ Navlékli si potápěčské obleky a v řadě za sebou plavali pod hladinou ke břehu. Firgolt byl v čele. Když se dno začalo zvedat, v hloubce asi tří metrů se postavili a dál se brodili.

Firgolt byl nejvyšší a jeho hlava se vynořila nad vodu nejdříve. S úlevou stáhl potápěčskou masku a nadechl se. Vzduch byl svěží a slaný. Vydal se dále ke břehu a za ním se postupně objevili ostatní. Očima zkoumali pevninu. Viděli jen holé skály a půdu.

Vylezli z vody. Oděvy na nich rychle usychaly a pak se staly prodyšnými, takže se nepotřebovali převlékat. Shlukli se blízko u břehu.

„Rád bych věděl, jak tady najdeme to naše milé zvířátko,“ poznamenal Collignot. „Kontinent je pěkně velký.“

„Myslím, že tady na jižní straně máme větší naději,“ řekl Firgolt. „Na severu jsou příkré skály, i pro jeho neobvyklé fyzické vybavení jistě nepohodlné.“

„A já bych řekl, že si můžeme celou tuhle diskusi ušetřit,“ řekl Warren, štíhlý blondák s trochu zženštilým obličejem.

Firgoit se na něj pozorně podíval. „Jak to myslíte, Elmere?“

„Myslím tím, že ho nemusíme hledat,“ protahoval Warren. „Sedí totiž tamhle nahoře, kousek pod vrcholem toho návrší, a vypadá to, že nás pozoruje.“

V té chvíli Červouna uviděli všichni. Byl od nich několik set metrů. Jeho tělo se jen nezřetelně odlišovalo od okolních skal.

„Ani se nehne,“ poznamenal Collignot a vytáhl krabičku doutníků.

„Třeba je mrtvý,“ usoudil Kopenziak. Byl na něm vidět, že mu taková představa přináší velkou úlevu.

„Tomu nevěřím,“ odporoval Firgolt. „Zřejmě nás už uviděl. To by sice bylo nepříjemné, ale nedá se nic dělat. Doufejme, že spí.“ „Dává si šlofika,“ zašklebil Se Collignot. Vytáhl dlouhatánský doutník, odkousl špičku a zapálil si.

„Tenhle smrádek ho určitě znarkotizuje," řekl uštěpačně Kopenziak. Firgolt rozvažoval, co teď. Nikdo nepočítal s tím, že narazí na Červouna rovnou. Byla to neuvěřitelná náhoda. Původně počítali s tím, že ho budou pozorovat z bezpečných úkrytů. Firgolt si řekl, že není důvod, proč by postupovali jinak. Tady kolem jistě bude spousta úkrytů, jeskyň a výklenků ve skalách. To budou jejich opěrné body. Budou se stále držet poblíž té nestvůry. Nejlépe, když se ze všeho nejdříve rozdělí a vyčkají, jak na ně červoun bude reagovat.

„Obklíčíme ho," řekl ostatním. „Budeme ho sledovat z různých stran. Nikdo z nás se přitom nesmí vystavovat nebezpečí. Pozorujte ho z bezpečné vzdálenosti, nic víc."

Byla to groteskní situace. Čtyři agenti se domnívali, že mají co dělat s primitivní nestvůrou, kterou musí pozorovat. Červoun zase věřil, že narazil na primitivní domorodce, které chtěl prozkoumat. Nikdo z nich nevěděl o inteligenci toho druhého.

Jeden rozdíl tu však existoval. Červoun byl rozhodnut nedat svou inteligenci najevo a hrát si na obludu. Pozemšťané svoji inteligenci nijak neskrývali.

„Až se ujistíme, že nás Červoun nechce zničit, vrátíme se na Moonshíne pro výstroj," pokračoval Firgolt. „Navrhuji, abychom se na tomhle místě sešli za osm hodin."

„Pohnul se!" vykřikl Kopenziak.

Všichni čtyři se ohlédlí. Nestvůra opustila své místo na svahu. Plazila se, a kulatou hlavu přitom držela vztyčenou. Pohled na živou příšeru byl mnohem děsivější než to, co viděli na obrazovkách.

„Rychle, rozdělíme se!" přikázal Firgolt.

Warren a Kopenziak se rozběhli k okrajům návrší. Coilignot měl podle možnosti zůstat na místě. Firgolt si vybral nejtěžší úkol. Chtěl se dostat za obludu, aby tak byla obklíčena ze všech stran.

Coilignot potáhl z doutníku a trochu zarmouceně se díval za vzdalujícími se kolegy. „Mnoho štěstí, pane," řekl Firgoltovi.

Kapitán přikývl a vydal se červounovi rovnou vstříc.

Červoun viděl, jak se Čtyři tvorové zastavili a zřejmě se spolu dorozumívali. To ještě nemuselo být známkou vyvinuté inteligence. Mnoho živočišných druhů má schopnost vydávat a přijímat primitivní signály.

Podle obyčejů svého druhu by měl čtyři domorodce usmrtit, ale tomuto pudu se ubránil.

Chvilí ležel nehnutě a pozoroval je.

Rozvažoval, jak je vyleká. Bude zajímavé pozorovat, jak ty ubohé bytosti zareagují, až ho uvidí. Tato představa ho pobavila. Trochu se vzpřímil a začal se plazit dolů ze svahu.

Stalo se něco podivného.

Tvorové se rozběhli každý jinam. Dva se vzdalovali na opačné strany, třetí vykročil proti němu. Čtvrtý zůstal stát na místě. Červouna to na chvíli zmátlo, ale pak usoudil, že to nic neznamená. Tvorové ho ještě neviděli. Důkazem bylo i to, že jeden z nich šel přímo k němu. Žádná bytost - tím méně žádná inteligentní bytost - by nebyla tak neohrožená, aby mu šla vstříc, pokud by ho zpozorovala.

Neznámí se určitě rozdělili z jiného důvodu. Třeba je zpustošení krajiny tak poděsilo, že se jdou podívat, jestli to všude vypadá stejně.

Necítil s nimi soucit, ale chápal jejich bolest a smutek nad zkázou domova. Každý tvor, i ten bez inteligence, má vrozený pud pro domácí prostředí. Některé druhy dokonce hynou, jsou-H z něj vytrženy.

Velmi pozorně sledoval domorodce. Udivilo ho, jak bezpečně se pohybují po suché zemi, když jsou přece zřejmě uzpůsobeni i k pobytu pod vodou.

Jestlipak se při pohledu na něj dají na útěk zpátky do moře? V tom případě je zabije dřív, než se do vody dostanou. Jestli před ním utečou, určitě se už nevrátí zpátky.

Viděl, že tvor, který šel nejdříve rovnou k němu, teď trochu odbočil. Přesto nevěřil, že by ho upozoroval. Tihle trpaslíci přece nemohli jeho skoro nezničitelné tělo nijak ohrozit.

Dva domorodci mu zmizeli z očí mezi skalami. To ho neznepokojilo. Třetího teď obcházel širokým obloukem. Čtvrtý tvor stál ještě pořád na břehu. Červoun s úžasem upozoroval, že tenhle tvor má tak horký dech, až mu z úst občas vycházejí obláčky dýmu. To odporovalo jeho představě obojživelné bytosti. Bylo mu jasné, že vodní tvor by nemohl vyrábět kouř. Rozhodl se, že se teď domorodcům ukáže. Trochu se vztyčil, až jeho dvě paže s klepety volně trčely do vzduchu. Zadní část těla zatáhl pod sebe. Celý se napjal jako pružina. Pak se mohutným skokem přenesl o sto metrů blíže ke břehu.

Byl si jistý, že ho přitom nejméně dva tvorové viděli. Teď čekal, že se v panice dají na útěk. Ale nestalo se nic.

Tvor na břehu se ani nepohnul. Stál taní skoro vyzývavě, v pravidelných intervalech přibližoval jednu končetinu k lebce a vypouštěl obláčky kouře.

Červoun s úžasem zjistil, že ani tvor, který ho předtím obcházel, nijak nereagoval. Tyto bytosti se chovaly nepochopitelně. Byla to záhada.

Jsou natolik primitivní, že ani nedokážou odhadnout hrozící nebezpečí?

Druhým skokem se dostal do vzdálenosti sto metrů od břehu. Teď už nebylo pochyby - museli ho vidět.

Stalo se něco, co ho naprosto zmátlo.

Tvor na břehu si pohodlně lehl na písek a vyhlížel na moře.

Ignoruj ho! Dělají, jako by tu nebyl. Má co dělat s mimořádně hloupými zvířaty. Zklamání ho až zabořilo. Zároveň v něm narostl vztek. Dobrá, ukáže jim jak je mocný a neporazitelný. Dá jim vědět, kdo je na tomhle ostrove pánem! • Červoun otevřel mohutnou tlamu.

Domorodec na břehu se otočil a díval se na něj.

On se na mě dívá, pomyslel si červoun. Třeba mají tak slabé oči, že mě předtím neviděli.

Zavřel zase tlamu. Teď se domorodec obrátí a uteče.

Nestalo se nic. Tvor ležel dál a upřeně se na něj díval.

Strach ho ochromil, napadlo červouna. Instinktivně se ohlédl, co dělá druhý tvor, ten, který ho obcházel.

Stál klidně za ním na návrší a díval se na něj dolů.

Co to znamená? Copak tihle tvorové necítí strach? Vypadá to, že mě celou tu dobu pozorují, prolétlo mu hlavou.

Řekl si, že to není možné. Žádný tvor, ani ten nejprimitivnější, nemůže mít dost odvahy, aby zůstal v jeho blízkosti. Nebo snad přece? Nemají strach - neznají tedy ani pud sebezáchovy? V tom případě berou jako samozřejmost, co se s nimi děje. Ničemu se nebudou bránit, vše jim bude lhostejné.

Červoun nevěřil, že takoví tvorové mohou existovat.

Když tentokrát otevřel tlamu, už neváhal. Z vyzářovacích pólů vystřelil energetický blesk, který zasyčel vzduchem a zavrtal se do země vedle domorodce na břehu. Vzduch se zatetelil žářem. Na místě, kam blesk dopadl, se objevila černá brázda.

Červoun s uspokojením pozoroval, že domorodec vyskočil a běžel po břehu pryč. Začalo ho to bavit. Teď je vyburcoval z letargie!

Z tlamy mu vyletěl druhý blesk. Energie se vybila těsně před prchajícím. Zvířátko se mohutným skokem vrhlo do vody, aby neuhořelo. Nestvůra vrněla nadšením. Mají strach, reagují jako každý jiný tvor, který s červouny přijde do styku! Vzrušeně Čekal, co se bude dít dál.

Ten ubožáček ležel napůl potopený ve vodě. Po chvíli zvedl hlavu a opatrně se rozhlédl. Konečně přestal vyrábět ty malé obláčky kouře.

Červoun svou oběť spokojeně pozoroval. Příští ranou mu ukáže, že s ním nejsou žádné žerty! Poručík Claude Collignot se lítostivě díval na mokré oharek doutníku, který držel v ruce. Při skoku, kterým se zachraňoval před tou bestií, zničil drahocenný doutník.

Světák jako on by si neměl zadávat s hloupými obludami, které napadají všechno kolem sebe. Jestli má tenhle obr desetinásobnou inteligenci psa, není to na něm vidět. On se Í počítač Nathan může někdy mýlit. Podle Collignotova názoru nebylo tohle monstrum o nic chytřejší než lodní krysa.

Uvažoval, co se tu vlastně dá pozorovat. Budou rádi, když z toho vyvážnou živí. Kdyby tenhle přerostlý atlet zamířil přesněji, už by bylo po něm. Nejraději by odplaval dál do moře, jenže to by kapitán Firgolt, který stál nahoře na návrší, jistě neschválil. Příkaz zněl: studovat životní obyčeje té nestvůry.

Pěkné obyčeje! pomyslel si Collignot.

Po rozžhaveném vzduchu v místech, kde se vybila energie, ho voda příjemně ochladila.

Každý gentleman by se přece měl občas vykoupat, uvažoval ironicky agent USO.

Z úvah ho vytrhl další výstřel té bestie.

Voda kolem něj začala klokotat a syčet, jako by tu vyrazil nějaký podmořský pramen.

Stoupala z ní pára a Collignot musel kýchat. Rychle ponořil hlavu pod vodu. Vlny'dorážející z moře ji nestačily dost rychle ochladit. On mě tu uvaří jako rybu! zděsí! se Collignot.

Když už to horko bylo nesnesitelné, agent vyskočil. Všude kolem něj se vařila voda. Prodíral se oblaky páry a divil se, že je dosud naživu. Snažil se co nejvíce vzdálit od svého trýznitele.

Na návrší zahlédl kapitána Firgolía, který skákal mezi skalami jako šílenec a vyřázel pronikavé výkřiky. Zřejmě se Červouna snažil odlákat.

Collignot si s povděkem uvědomil, že už neslouží jako terč. Bez dechu zůstal stát. Teď se ta obluda pustí do kapitána, napadlo ho.

Padl na písek a uvažoval, jak by teď zase sám mohl přispět Firgoltovi, jestli se dostane do úzkých. Když červoun vystřelil těsně vedle Collignota první blesk, Firgolt zatajil dech a bál se o přítele. Když však i další výstřely šly vedle, pochopil, že obrovské zvíře chybuje záměrně.

Všiml si, že se energie vybila vždy ve stejné vzdálenosti od Collignota. To znamenalo, že červoun mířil velmi přesně. Zřejmě neměl v úmyslu Collignota zabít - aspoň zatím ještě ne. Firgolt horečně přemýšlel. Vzpomněl si, že některé šelmy si se svou obětí pohrávají, než ji dobijí. Nestvůra třeba střelí vedle ze stejného popudu. To ještě nemusí být důkazem inteligence.

Viděl, jak Colligjiot utekl před výstřely do mělké vody u břehu a lehl si tam. Červoun vyslal výstřely do vody kolem Collignota. Firgolt věděl, že to jsou výboje energie. Napadla ho udivující myšlenka. Vzpomněl si na staré báje, které se na Zemi ještě dochovaly. Mluvílo se v nich o dracích, plívajících oheň. Může být nějaká souvislost mezi bájnými draky a červouny? Byla kdysi v dávnověku Země také napadena kovobylkami? Bylo to málo pravděpodobné, ale nikoli nemožné.

Collignot zmizel v oblacích páry. Kapitán si uvědomil, že teď už to asi červoun myslí vážně. Musí nějak odlákat jeho pozornost!

Vyrazil ze sebe indiánský pokřik a vyhodil obě paže do vzduchu. Doufal, že ho nestvůra uslyší. Křičel ze všech sil.

Červoun otočil válcovité tělo a zadíval se na něj démonickými očima. Firgolt si oddechl, ale zároveň znejistěl. Když teď obra vydráždil, půjde o život jemu.

Collignot na břehu upadl do písku. Ze stran přibíhali Kopenziak a Warren a taky křičeli ze všech sil. Červoun se bude muset rozhodnout pro jednoho z nich. Když se vedle Firgolta roztránila skála, kapitán si uvědomil, že obluda si vybrala jeho.

Tvor na břehu more byl polomrtvý. Padl na zem a zůstal tam ležet. Druhý tvor, ten vzadu, se choval jako šílený. Buď to bylo mateřské zvíře, rozčilené tím, že jeho mládě bylo napadeno, nebo se snažil červouna odlákat. Ani k tomu však nebylo zapotřebí zvláštní inteligence.

Červouna však udivovalo, že se ti mrňousové kolem něj rozmístili rovnoměrně do čtyř protilehlých stran. Nemohli přece být tak tupí a představovat si, že ho budou nahánět. Jeho - strašlivou obludu, která je může jediným úderem zničit!

Rozhodně si ale nepočínali chaoticky. Připadalo mu, že se řídí promyšleným systémem. Rád by našel vysvětlení. Jestli je teď zabije, nikdy se už nedozví pravdu.

Pro červouna bylo bezvýznamné, jestli tito tvorové mají rozum nebo ne. Jenže zvědavost byla právě jednou z těch revolučních věcí, jež by byly pro každého jiného červouna nepřijatelné. Navzdory kolektivnímu povědomí byl tenhle individualista, osobnost, která se rozhodovala nezávisle.

Byl ještě mladý a nezkušený, jeho myšlení obsahovalo dosud jen náznaky. Jeho vrcholná inteligence mu však dovolovala získané poznatky utřídit. Nikdy se asi nikdo nedozví, proč právě on jako první pocítil vnitřní odpor k bohům. Snad na to měla vliv i jeho osamělost na téhle planetě.

V zamyšlení vyslal blesk směrem k tvor, který se ho snažil odlákat. Pak pocítil, že potřebuje klid. Musí přemýšlet. Může se sem vrátit později a pozorovat ty tvory dál. Jistě si teď budou myslet, že nad ním vyhráli.

Stáhl se a vymrštil tělo jako obrovské ocelové pero. Mohutnými skoky rychle zmizel za pahorky.

Kapitán Firgolt přišel na místo srazu první. Už se začínalo stmívat. Collignot tušil, že je čeká strašidelná noc. Pevnina byla mrtvá. Neozvalo se ani zabzučení hmyzu nebo třepot ptačích křídel, ani šustnutí myši nebo křik nočního dravce.

Prvních osmi hodin na planetě uplynulo. Červoun zmizel.

„Tak co, Claude?“ oslovil Firgolt poručíka. „Jste poraněný?“

„Ne, pane,“ odpověděl Collignot. „Přečkal jsem ten ohňostroj celkem dobře.“

„Schválně nemířil přímo na vás,“ vysvětlil Firgolt. „Shora jsem to dobře viděl.“

Mezitím přišli i Warren a Kopenziak.

„Myslel jsem, že jste mrtvý,“ řekl Kopenziak zklamaně Collignotovi.

„Jsem naživu jen díky vaší obětavosti,“ odpověděl spokojeně Collignot. „Nikdy nezapomenu, jak jste bez ohledu na vlastní bezpečnost skákal po skalách a hulákal.“

„Mluvíte jako kniha,“ odsekl nazlobeně Kopenziak. „Měl jste se stát senátorem.“

„Uvědomuju si, že vynakládám své mimořádné schopnosti na nesprávném místě,“ řekl skromně Collignot. Pečlivě vytáhl z nepromokavého pouzdra doutník a zapálil si. S potěšením sledoval, jak obláček kouře pluje vzduchem ke Kopenziakovi.

„Pojďme si popovídat o našem příteli,“ navrhl Firgolt. „Co jsme se o něm dozvěděli?“

„O nic víc, než jsme věděli z dosavadních zpráv,“ řekl Kopenziak. „Podle mě je to hloupé divoké zvíře. Víc o něm nemůžu říct.“

„Co myslíte vy, Warren?“

„Jestli má Červoun inteligenci, jakou mu přisuzuje Nathan, chová se podle mého názoru podivně. Ale jeho počínání se nedá vysvětlit ani vyslovenou hloupostí. Myslím, že ho budeme muset ještě nějakou dobu pozorovat, než se o něm dozvíme víc.“

„Collignote?“ zeptal se Firgolt.

„Já jsem před tím monstrem celou tu dobu utíkal, takže o něm těžko můžu říct něco kladného,“ odpověděl Collignot. „Kapitán si myslí, že na mě Červoun nemířil. Kapitán ovšem neležel ve vodě.“

„Na jaký stupeň inteligence byste Červouna zařadil?“ chtěl vědět Firgolt.

Collignot zatáhl z doutníku. „Řekl bych, že Nathan má pravdu," prohlásil uvážlivě.
„To přece nemyslíte vážně?" protestoval Kopenziak.
„No, možná není desetinásobně inteligentnější než pes, ale pětinasobek bychom mu přiznat měli," ustupoval Collignot.
„Desetinásobek, pane," namítl Warren. „To je můj pocit."
„Trvám na tom, zeje to tupá obluda," bručel Kopenziak.
V podstatě se tedy o červounovi nic nového nedozvěděli, shrnoval Firgolt. Že určitou inteligenci má, to už bylo známo. Vědělo se o něm už i to, že na své protivníky vystřeluje blesky, že skáče sto metrů daleko a že má obrovskou sílu, Jenom jedině zjistili: monstrum je schopné šetřit své oběti a náhle se stáhnout z boje. Nic podobného nebylo zatím pozorováno.
„Navrhuji, abychom až do rána nic nepodnikali," řekl kapitán. „Jistě pak našeho přítele zase snadno najdeme."
Červouna hledat nemuseli. Vrátil se druhý den brzy ráno. Warren měl poslední hlídku. Narovnal se a podíval se ke svahu, kde se kolos vynořil. Bezpečně rozeznal jeho obrysy v mlze.
Ostatní tři ještě spali. Warren klidně vyčkával, co bude červoun dělat. Když se ujistil, že se plazí dolů po svahu, probudil kapitána Firgolta.

„Časná ranní návštěva, pane," hlásil.
Firgolt byl rázem bdělý. Warren ukázal na Červouna.
„Zřejmě se mu po nás stýská," poznamenal Collignot, který se také vzbudil. „Je jisté, že paměť má dobrou," řekl Firgolt.
Kopenziak hlasitě chrápal. Pro něj žádné nebezpečí neexistovalo. Collignot se na podsaditého agenta podíval s nelibostí.
„Ten by spal i na sopce," řekl. „Ty jeho pevné nervy jsou často příšerné."
Kopenziak opovržlivě zamručel, jako by poručíka slyšel, obrátil se na záda a spal dál. Firgolt do něho šťouchl.
„Vstávejte, Aido! Možná budeme muset za chvíli utíkat."
Kopenziak otevřel oči. „Dobré ráno, kapitáne," řekl. „Nějaké potíže?"
„Támhle se na nás ty potíže valí," upozornil ho Firgolt.
Kopenziak vytáhl z opasku výživný koncentrát. Tázavě se podíval na Collignota.
„Vy se nenasnídáte?"
„Ale ano," řekl Collignot a zapálil si doutník.
Dívali se jak Červoun zvolna ale nezadržitelně postupuje ke břehu. Mířil bezpochyby k nim. Firgolt zneklidněl.
„Zůstanem tady stát?" zeptal se Collignot.
„Támhle je úzké koryto potoka," řekl Warren rychle a ukázal na druhou stranu zátoky. „Včera jsem ho objevil. Voda v něm vymlela řadu jeskyní. Můžeme se tam schovat."
„Souhlasím," přikývl Firgolt. „Jeden z nás tu ale musí zůstat a pozorovat našeho přítele."
„Zůstanu tady," navrhl Collignot. „Na mě je už zvyklý," dodal kysele.
„Ba ne, Claude," odmítl Firgolt. „Jdete s ostatními napřed. Přijdu za vámi později."
Collignot dobře věděl, že nemá smysl neposlechnout kapitána. Jeho rozhodnutí byla neodvolatelná. Část Firgoltovy značné autority tkvěla v tom, že žádný svůj příkaz nikdy neodvolal. Zato si každý pečlivě promyslel dopředu. Muži odešli a kapitána tu nechali. V noci ležel mezi chladnými skalami a přemýšlel. Nemohl se zbavit neodbytných myšlenek na vzpouru. Co si počne, jestli bohové přijdou a on bude stále v tomhle duševním rozpoložení? Hned poznají, že s ním něco není v pořádku.
Ale to nebyl jediný problém, který ho trápil. Jeho myšlenky se pořád vracely ke čtyřem cizím bytostem, které přišly z moře a zřejmě se o něj velmi zajímaly.

Dospěl k názoru, že takový zájem nemůže pramenit z pouhé zvědavosti zvířete. Předpokládal, že domorodci mají určitý stupeň inteligence. S jeho vlastními duševními schopnostmi se sice nemohou měřit, ale i tak. . .

Domnívali se, že to on zpustošil jejich zemi. Přišli o všechno. Z toho se dala odvodit jejich nepochopitelná nebojácnost. Tvor, který nemá co ztratit, se už ničeho nebojí.

Když se konečně protáhl, měl tělo ztuhlé nočním chladem. Zemi příkrývala šedomodrá mlha. Ovzduší planety bylo mimořádně vlhké, ale to mu nevadilo. Jeho kolektivní povědomí mu říkalo, že je schopný vydržet dokonce několik minut v kosmickém prostoru.

Povědomí mu ale neříkalo nic o bozích, nic o těch čtyřech tvorech a nic o jeho dalším osudu.

V noci spadla rosa, půda byla navlhla. Hladce po ní klouzal a jeho tělo se uvolňovalo.

Jestlipak se domorodci za tmy vrátili zpátky do moře? Pokud zůstali na souši, nebude pro něj problémem je zase najít, i kdyby se schovali.

Několika skoky se dostal na řetěz pahorků, odkud se mu otevíral výhled na moře. Z hřebene ihned uviděl cizince, kteří tábořili dole u moře. Nečekaný pohled ho překvapil. Ve skutečnosti nevěřil, že tam ještě budou. Poznenáhlu začínal k těm tvorům cítit něco jako obdiv.

Tvrdošíjně šli za svým cílem, ať to bylo cokoli. Tvrdě jim zatápěl, ale oni umíněně zůstávali blízko něj.

Pravděpodobně se zase rozdělí, až ho uvidí. To bylo jediné bezpečnostní opatření, k němuž se uchýlili. Co jiného jim ale zbývalo? Neměli zbraně pro útok ani pro obranu. Tam dole se neměli kam schovat, leda do moře, ale odtud by ho nemohli pozorovat. Neměli jinou možnost, jak se chránit před jeho útoky, než se rozdělit. Byli vychytralí, to musel uznat.

Uvažoval, co znamenají malé hrby na jejich zádech. Nevypadalo to na organické výrůstky.

Jejich kůže byla zcela Černá, jenom tváře byly výjimkou. Ty byly světle hnědé.

Jeden z tvorů opět vypouštěl obláčky kouře. Mezi kouřem a tmavým předmětem, který neznámý tvor chvílemi přibližoval k titěrným ústům, zřejmě byla nějaká souvislost. Je snad ta podlouhlá věc nepatrných rozměrů nějaká jiná bytost, s níž žije domorodec v symbióze?

Červoun tušil, že na všechny tyhle otázky nebude snadné najít odpověď.

Opatrně, aby je nevyplašil, se plížil ke břehu. Teď už ho určitě dávno viděli. Doufal, že tentokrát zůstanou stát. Když se ale dostal blíž, tři tvorové vyrazili pryč od čtvrtého, který stál nehybně. Byl to ten největší z nich. Červoun čekal, že se ti tři rozdělí, ale šli společně podél břehu pryč.

Červoun se soustředil na osamělého tvora na břehu, který se odvážil nedbat jeho příchodu. Až se bude cítit ohrožen, jistě uteče do moře. Opatrně, ale z Firgoltova pohledu neskutečně rychle se obr přibližoval. Nechtěl skočit, aby tvora nevyděsil.

Cizí tvor se shýbl a zvedl kámen. Pak našel jiný, větší, a položil na něj nohu. Červ se bezděčně zastavil. Hned se ale zase vžil do role nejapné obludy a plazil se dál.

Domorodec ukázal nejdříve na sebe a pak na malý kámen v ruce. Pak ukázal na Červouna a na skálu, o níž měl opřenou nohu. Tato symbolika byla červounovi okamžitě jasná, ale chránil se dát to najevo. Hořel netrpělivostí, aby se dostal blíž k záhadnému tvorovi. Jeho čin mu prozradil, že v sobě má víc než jen instinktivní vychytralost.

Až dosud se domníval, že to jsou zvířata, ale teď se ukazovalo něco jiného. Má před sebou sice necivilizované, ale ne zrovna hloupé příslušníky nějakého inteligentního druhu.

Vzrušení způsobilo, že Červoun mimoděk vyslal krátkovlnný impulz. Ten mrňous jej přirozeně nemohl zachytit. Naštěstí, protože tím by Červoun málem prozradil svou vlastní inteligenci.

Pozvolna se zase začal ovládat. Navenek byl celou tu dobu klidný a dál se plazil k tomu druhému.

Poprvé se mohl domorodci podívat do očí. Byly tmavohnědé a nevypadaly na to, že mají velkou schopnost vidění. Vůbec všechno bylo na tom tvorovi nějak zakrnělé, titěrné. Vypadal velmi křehce.

Červoun ale také rozpoznal, že neznámý může své tenké ruce používat zřejmě mnohem obratněji než on svá klepeta, vhodná jen pro hrubou práci. Teď mu prsty ochably a tvor upustil kámen. Zřejmě ho úplně ochromilo, když mě uviděl zblízka, usoudil Červoun. Na chvíli zalitoval, že nemůže projeviti svou inteligenci a nějak se s tím tvorem domluvit. Naopak, bylo na čase, aby se zachoval jako nestvůra, která na všechno útočí.

Kapitán Brent Firgolt nikdy necelil smrti tváří v tvář z takové blízkosti jako teď. Všechno v něm volalo, aby se obrátil a dal se na útěk. V první chvíli si pomyslel, že monstrem jeho pantomimu s kameny pochopilo, ale rychle se zklamal. Udělal chybu, že obra přecenil. Kopenziak pravděpodobně hádal správně - mají před sebou jen nebezpečné dravé zvíře, které jedná pu dově.

Bohužel na podobné úvahy už bylo pozdě. Ani rychlý útěk do moře by mu nepomohl. Nestvůra by ho jedním skokem dohonila.

Firgolt tedy zůstal nehnutě stát. Jako očarovaný zíral do očí velkých jako talíře, které se vlhce leskly. Dívali se jeden druhému do očí.

Ještě žádný člověk nestál tak blízko červouna, aniž by zahynul. Nebezpečí nebylo pro Firgolta ničím novým, setkal se s ním při mnoha předchozích akcích. Ale tohle bylo něco jiného.

Červoun se už k němu dostal tak blízko, že agent slyší!, jak se jeho pevné tělo šoupě po drsné půdě. Při tomto zvuku mu vlasy vstávaly hrůzou.

Mohutná hlava obludy se nad ním výhrůžně vznášela. Rozeznával každou odpornou podrobnost. Teď mě zabije, blesklo mu hlavou. Nedalo se nic dělat, zůstal tedy klidný.

Jedno z obou klepet k němu bleskově vystřelilo. Byl to tak rychlý pohyb, že Firgolt nestačil uhnout. Mohutný náraz ho odhodil do vody. Vykřikl a voda se nad ním zavřela. Probojovával se k hladině, aby se mohl nadechnout. Uder obludy mu zlomil nejmíň tři žebra.

Útok skončil stejně rychle jako začal. Když se Firgolt vynořil a rozhlédl se, ležel už Červoun mezi skalami sto metrů od něj.

Nechal mě naživu, pomyslel si Firgolt užasle. Divoce mě napadl, ale neusmrtil mě. Jistě ne proto, že by na to neměl dost síly.

Proč tedy?

Ještě než ti tři došli k úkrytu, Kopenziak se zastavil a otočil se. „Ten neřád leze ke kapitánovi pořád blíž," konstatoval.

„Co můžu dělat?" ptal se Collignot.

„Přinést si zbraně, než bude pozdě," navrhl Kopenziak.

„Máme jiné rozkazy," řekl klidně Warren.

„Naše rozkazy nás nenutí k tomu, abychom spáchali sebevraždu," namítl Kopenziak.

Vtom uviděli, jak červoun odmrštil kapitána do moře.

„Ono ho to zabije!" vykřikl Kopenziak. „Zatraceně, povídám, že ho ta nestvůra zabije!"

Na nic nečekal a rozběhl se Firgoltovi na pomoc.

„Rozhodl to za nás," usoudil Collignot a vyběhl za ním.

Warren se tvářil bezvýrazně, když své druhy následoval. Když bylo třeba, jednali agenti USÓ bez ohledu na rozkazy podle vlastní úvahy. Stávalo se to jen v nejnutnějších případech.

Kapitán Firgolt ležel horní částí těla na písku, na nohy mu šplouchaly vlny. Jeho přemožitel muže pozoroval z bezpečné vzdálenosti.

Collignot doběhl první a vyděsil se. Náhle se Firgolt s námahou převrátil a vzhlédl.

„Kapitáne!" vyhrkl Collignot. „Myslel jsem, že jste mrtvý."

Firgolt se nijak nepozastavil nad tím, že jeho muži nedbali rozkazu. Věděl, že by sám nejednal jinak.

„Jak vidíte, jsem naprosto fit," zachraptěl Firgolt. „Warrene, dejte mi jednu tu vaši tabletu proti bolesti. Myslím, že mi promáčkl pár žeber."

Když si vzal tabletu a s Collignotovou pomocí se postavil na nohy, ukázal na Červouna.. „Vypadá to, že nikoho z nás nechce zabít," řekl. „Zachoval se na můj vkus dost drsně, ale když uvážím jeho tělesnou sílu, vyvážl jsem z toho ještě dobře."

„Dáme mu medaili za lidumilnost," poznamenal trpce Kopenziak. „Napřed ho ale budem muset poslat kam patří, aby mu někdo mohl ten metál zavěsit a nebyl přitom roztrhán na kousky."

„Já vás chápu, Aido," řekl klidně Firgolt. „Nikdo z nás nemá důvod mít rád toho chlapíka támhle. Ale nejsme tu proto, abychom jednali podle svých citů. Máme ho objektivně pozorovat a zjistit, jak dalece má Nathan pravdu. Kromě toho se od nás čekají nové poznatky."

„A podařilo se nám až dosud dozvědět se něco se o něm?" zeptal se Kopenziak. „Nic, pane. Vypadá to přesně tak, jako by si .ten ďábel s námi pohrával..." Bezděčně ztišil hlas. „Jako by si s námi pohrával," opakoval.

Firgolt se slabě usmál. „Jakou inteligenci mu ve .srovnání s pozemským psem přiznáváte teď, Aido?"

„Desetinásobnou, pane," odpověděl Kopenziak.

„Jsem rád, že se konečně shodujeme," prohlásil Firgolt. „Myslím, že teď už na břeh můžeme vynést naše zbraně a přístroje"

Než pochopil, co mají domorodci v úmyslu, zmizeli mu v moři. Jeho poslední akce je tedy tak šokovala, že se vrátili do svého podmořského domova.

Už to nebude trvat dlouho a objeví se tu bozi. Divochy už asi nikdy neuvidí. Užasl nad tím, že mu to je líto. Jejich přítomnost mu dávala zapomenout na vlastní problémy.

I když se tomu bránil, jeho nechut' k bohům přerostla v nenávist. Ba! se toho pocitu, protože věděl, jaké ničivé důsledky by mohl mít. Jestli při prvním setkání s bohy nedokáže ovládnout své tělo, dojde ke katastrofě.

Pokud se mu nepodaří potlačit své rebelantské nápady, ohrozí existenci svého vlastního druhu. Dříve nebo později by se ve stejné situaci pravděpodobně ocitl! některý jiný červoun. Uvažoval, proč si osud vybral zrovna jeho.

Jenže se těmhle zlým, škodlivým myšlenkám neuměl bránit. Ostatně - byly opravdu tak škodlivé?

Snad ano, z hlediska bohů. Ale jak má on, vysoce inteligentní bytost, potlačovat představy, o nichž ví, že jsou správné?

Zkroutil se vnitřním utrpením. Čekalo se od něj, že se rozhodne v záležitosti, která může ovlivnit budoucnost celého jeho druhu. Tady už jeho kolektivní povědomí nestačilo. Jestli se bohům postaví na odpor, bude jednat čistě intuitivně.

Nebo má jednat jako všichni ostatní před ním a bez odporu udělat, co od něj bozi očekávají?

Unaveně si pomyslel, že mu nakonec nezůstane než jít cestou, kterou razily generace jeho národa. Jejich závislost na bozích je příliš velká. Jak by on, osamělý mladý červ, mohl vyřešit problém transportu?

V poměru k obrovským vzdálenostem, které už loď urazila, neletěla teď zvlášť rychle. Její posádku netvořili lidé. Loď měla asymetrický tvar, i když původně vypadala docela jinak. Molkegový potah ji ale groteskně zpitvořil. .

Její zaměřovače zachytily impulz. Vyslal jej červoun z planety, z níž bylo třeba odvézt cenný molkex. Na palubě neznámé lodi začalo hodnocení a výpočty. Posádka zjistila, ze které části Galaxie impulz vyšel. Znali trasy ostatních lodí. Tato planeta byla v okruhu jejich působnosti. Loď zrychlila na nejvyšší stupeň.

Když se v bezprostřední blízkosti dotyčné soustavy vrátila do normálního prostoru, posádka zjistila, že už tu nějaká jiná loď

je-

Byla to ale cizí loď. Proto ji bylo nutné zničit. Jednalo se o pozemskou Carbulu... -

Ve chvíli, kdy se divoši znovu objevili, uvědomil si červoun, že to žádní divoši nejsou.

Tvorové, které mylně považoval za primitivní a necivilizované, se totiž nevraceli s prázdnou.

Měli s sebou přístroje a zřejmě také zbraně. Jejich výstroj se v každém ohledu mohla měřit s výstrojí bohů.

Tento poznatek rozbořil prastarý blud v červounově mysli. Tady byli tvorové stejně inteligentní a dobře vyzbrojení jako bohové. To bylo dosud považováno za nemožné.

Hlavou červouna divoce vířily myšlenky, Ted' už si nebyl tak jistý, že jde o čtyři domorodce.

Možná dovedou stejně jako bozi cestovat vesmírem. Třeba tu přistáli v kosmické lodi a schovali jí pod vodou.

Mohli by to být protivníci bohů, o nichž jeho vlastní národ ještě nic neví? Vývoj červounů vstupoval nečekaným setkáním do rozhodujícího stádia. Prastará tabu zanikala. Padalo vše, co existovalo po celé generace. Tradice byly najednou bezvýznamné.

Červoun zcela jasně věděl, co přijde dál. Jakmile tu bohové přistanou, napadnou a zabijí cizince. Ti ale nejsou tak bezbranní, jak si myslel předtím, takže není jisté, jestli se to bohům podaří.

Všechno teď záleželo na něm. Pokud bude k bohům loajální, budou cizinci ztraceni. Kdyby se však přidal na jejich stranu, bylo možné, že bohové utrpí porážku.

Ve své situaci nemohl zůstat neutrální, to mu bylo jasné. Pro bohy by se neutralita rovnala zradě. Vidí v něm jen polointeligentní nestvůru a jeho nevměšování by nepochopili.

Byl v zoufalé situaci. Ať udělá cokoli, může ho to zničit. Uspokojivým řešením by nebylo ani usmrcení těch čtyř cizinců, jak původně zamýšlel. Tím by svému druhu navždy uzavřel možnost vyřešit problém transportu. Už dávno věděl, že bohové požadují všechno a nabízejí jen to nejnutnější.

Potřeboval čas, mnoho času, aby si všechno promyslel. Ale čas mu nezbýval.

A pak tu byli ti čtyři cizinci, kteří měli kdovíco v úmyslu. Ani těm už nezbývalo mnoho času, i když to dosud nevěděli. Ted' už to nemohlo trvat dlouho, než se objeví bohové. '

V tomto případě mu kolektivní povědomí nebylo nic platné. Neříkalo mu nic o jiných národech, které jsou na stejné technické úrovni jako bohové. Neříkalo, co má v takové situaci mladý a nezkušený červoun dělat.

Jediná chyba mohla rozpoutat kosmickou katastrofu. Tíha zodpovědnosti ho drtila.

Především muselo zůstat uchováno tajemství intelligence jeho druhu. To vyžadoval pud sebezáchovy. Červouni neměli žádné předpoklady k vybudování technické civilizace. Jejich neohrabané končetiny nemohly tvarovat hmotu. Všechno jejich vědění muselo být postaveno na teoriích. Praxí mohli jen odpozorovat od jiných civilizací. Červoun to nevnímal jako nevýhodu. Jeho druh se se svými tělesnými nedostatky smířil. Pokládal je za normální.

Přál bych si být prastarý a moudrý, myslel si červoun. Jenže to nebyl, takže musel jednat podle svých pocitů. Ted' musei co nejrychleji vyzkoumat, jak velká je intelligence cizinců.

Musí to vědět, ještě než hřmot motorů oznámí přistání kosmické lodi bohů.

Aido Kopenziak supěl, když spouštěl z ramene těžké zaměřovači zařízení. Větší část speciální výstroje už vynesli na suchou zemi a rozestavili na břehu. Červoun je pozoroval, ale nerušil.

„Obří děťátko se na nás kouká," poznamenal Collignot. „Udivuje mě, že nic nenamítá proti těm hezkým věcičkám, které mu tu strkáme pod nos."

„Třeba zdvořile čeká, až budeme mít všechno hotovo," usoudil Kopenziak. „Bude mu milejší zničit všechno jedním úderem."

„Pravděpodobně vůbec nechápe, co to sem taháme," myslel si Firgolt. „Určitě je zmatený a pokouší se ve své chabé inteligenci dát si dohromady, co se to tu děje."

Collignot si zapálil jeden ze svých dlouhých doutníků.

„Navrhuju, abychom všechno naše vybavení uklidili do některé jeskyně, pane," řekl.

„To bude nejlepší," souhlasil Firgolt. „Dejte se do toho. Já teď zajdu ještě jednou do ponorky pro symbolový transformer."

„Měl byste se trochu šetřit, pane," zabručel Kopenziak. „Jste zraněný. Pošlete do Moonshine některého z nás."

Firgolt se usmál. „Vy budete mít těžkou práci se stěhováním do jeskyně. Já jsem si vybral ten lehčí úkol."

Nasadil si potápěčskou masku a ponořil se. Brzy se setmí, chtěl dorazit za ostatními do jeskyně ještě za světla. Potají si vzal další utišující tabletu, takže mu plavání nedělalo potíže. Naštěstí neměl žádné vnitřní zranění, jinak by museli zavolat na pomoc Carbulu.

Firgolt však byl rozhodnut dovést úkol až do konce. Červoun ho zajímal čím dál víc. Měl pocit, že o něm ještě ani zdaleka nevědí všechno.

Jeho malý zaměřovač ho bezpečně dovedl k místu, kde kotvil Moonshine. Když se potápěl k ponorce, zahlédl poblíž znovu ten obrovský stín. Snad jej vrhaly vodní rostliny, plovoucí po hladině.

V ponorce si chvíli odpočinul a vyzkoušel, jestli je obal transformeru vodotěsný.

Tlumočnický přístroj vyvinuli původně Posbiové. Dokázal do interkosma překládat projevy cizích národů, které se daly vyjádřit symboly. Přístroj pracoval na hyperinpotronickém základě.

Firgolt si jej připevnil k opasku a vydal se na zpáteční cestu. Kolem něj tančila hejna pestrabarevných ryb. Najednou se nad ním zase objevil ten stín. Tentokrát kapitána vytrvale sledoval.

Firgolt poznal, že se jedná o nějakou strašlivou nestvůru. Nejdříve ho napadlo, že by to mohl být červoun, ale hned ten nápad zahnal. Červoun se držel od vody dál.

Obluda pomalu klesala na Firgolta, jako by ho chtěla přimáčknout ke dnu. Firgolt uviděl velikou dámu s několika řadami zubů.

Zoufale plaval dál, ale nestvůra byla mnohem rychlejší. Jestli se nestane zázrak, jeho úkol na téhle planetě skončí. Do uší mu zalehl sum vln. Břeh nebyl daleko.

Ale pro Firgolta se zdál nedosažitelný.

4- A ^

„Mám starost," řekl Kopenziak a vyhlížel ven z jeskyně do soumraku.

„O kapitána?" zeptal se Collignot, který si stoupl k němu.

„Ano. Proč tu ještě není? Odtud nevidíme na červouna. To mě znepokojuje. Jestli se s ním kapitán dostane do křížku, nebudeme o tom vědět."

Collignot se podíval na hodinky. „Mohl tu už být, kdyby si pospíšil. Protože je zraněný, bude mu to trvat déle. Zatím není důvod dělat si starosti."

Warren se k nim přidal. Stáli před jeskyní a bavili se. Po několika dalších minutách Kopenziak vykročil.

„Kam jdete?" volal za ním Collignot.

„Na pobřeží," oznámil Kopenziak. „Hledat kapitána."

„Počkejte, Aido!" zvolal Collignot. „Půjdeme spolu. Ale ozbrojíme se."

Přinesli si z jeskyně paprskometry a vyrazili. Stmívalo se čím dál rychleji. Konečně došli na hřeben, odkud bylo vidět na moře. Collignot, který šel v čele, se náhle zastavil.

Před nimi se odehrával fantastický výjev.

A

Mořská obluda zaútočila přímo na Firgolta. Agent viděl, jak na něj míří obrovská tlama. I s plovacími ploutvemi na nohou byl příliš pomalý. Touha žít v něm ale zvítězila. Rychlým obratem tlamě uhnul.

Cítil, jak do něj narazilo těžké tělo. Zalapal po dechu. Kyslíkový přístroj na chvíli vysadil. Najednou ucítil dno pod nohama. Ale obluda už byla zase u něj. Poprvé ji Firgolt uviděl v celé velikosti. Byla podlouhlá, její hlava vypadala jen jako groteskní ztlustění kónického těla. Ted' nevěděla, jak se na Firgolta v mělké vodě u břehu dostat.

Firgolt vstal a snažil se vylézt na břeh. Nestvůra po něm chňapla.. Firgolt cítil, že mu rozpárala potápěčský oblek na kyčli, a ucítil bolest. Vypálil po hlavě obludy z paprskometu, ale nestál pevně a chybil. Ocas obludy bičoval vodu. Firgolt se uhnul pozdě. Ocas ho zasáhl z boku.

Kapitán vykřikl a upadl. Snažil se znovu postavit, ale obluda se na něj tlačila, Zatočila se mu hlava a málem omdlel. Strhl masku, aby se nadechl Čerstvého vzduchu. Potápěčský oblek na něm visel v cárech. Tápal dál ke břehu.

Už zase viděl jasně. Otočil se a vystřelil. Obluda zařvala a vztyčila se v celé výšce. Firgolt pozorně zamířil, ale paprskomet selhal. Snad byl poškozený,

Agent s kletbou odhodil nepotřebnou zbraň. Ted' byl vydán mořské obludě na pospas. Byl v koncích a smrt se na něj řítla s otevřenou tlamou . . .

Klidná mořská hladina se rozvířila. Červoun zpozorněl. Nebyla ještě taková tma, aby nemohl rozeznat podrobnosti. Hned mu bylo jasné, že takový pohyb vody nemohl vyvolat někdo z cizinců.

Na okamžik zahlédl ohybnou hlavu, která se vynořila z vody. Mořská obluda!

Červoun bleskurychle uvažoval. Zvíře se objevilo poblíž místa, kde se obvykle vynořovali cizinci. To znamená, že je vystopovalo a podniká na ně hon. Jeden z těch tvorů je ještě pod vodou, . zřejmě aby odněkud vynesl další přístroje.

Obluda nebyla tak dlouhá jako Červoun, byla však značně širší. Pro nepatrného tvora znamenala v každém případě nebezpečí. Červoun popuzený pomyslel na to, že ho obluda zbaví možnosti pozorovat dál inteligenci cizinců.

Na okamžik zahlédl hlavu malého tvora. Obrovským skokem se přenesl blíže k moři, Obluda se z nějakého důvodu divoce zmítala a bičovala vodu.

Hlava cizince se objevila znovu. Tentokrát zůstala nad vodou. Trpaslík zároveň použil nějakou zbraň. Červoun s údivem zpozoroval pozoruhodně silný výboj energie. Tihle tvorové byli zřejmě ve všech ohledech technicky na výši. To byl další důkaz jejich inteligence.

Červoun z toho vyvodil, že se tu setkává s druhem tvorů, který se vyrovná bohům.

Zároveň si uvědomil, že tito tvorové při prvním setkání s ním neukázali své zbraně. I když byli dobře vyzbrojení, šli proti němu odvážně s holýma rukama.

Bylo to obdivuhodné, ale proč to udělali? Podezřívají ho snad, že je inteligentní?

Červoun při těchto úvahách málem zapomněl na to, co se odehrává ve vodě.

Ukázalo se, že to, co považoval za černou kůži cizinců, byla jen ochranná vrstva, kterou ted' obluda potrhala. Skutečná kůže cizince byla světlá a tenká.

Cizinec najednou odhodil zbraň. Červouna to zmátlo. Nedovedl pochopit, proč to udělal. Pak pomyslel na možnost, že se na zbrani objevila závada.

Díval se, jak ubohý trpaslík couvá před obludou. Nic ho nemůže zachránit...

Červoun otevřel tlamu. Bezděky vyslal k ohroženému varovný impuls. Ten mu ovšem nemohl rozumět.

Náhle Červoun vystřelil smrtící blesk energie nad cizince. Výstřel naprosto přesně zasáhl mořskou obludu. Její řev rychle zeslábl. Chvíli to vypadalo, že se chce ještě pohybovat, ale pak ochabla a strnula.

Obluda byla mrtvá. Voda se nad ní s klokotáním zavřela.

Teprve teď si Červoun uvědomil důsledky toho, co bez rozmyslu udělal. Cizinec se ještě pořád díval na místo, kde před chvílí plavala obluda. Zřejmě nechápal, co se stalo.

Možná, myslel si Červoun trpce, jsem jim právě podal důkaz, který hledali. Důkaz, že mám inteligenci.

Jestli to tak je, bude zcela bezvýznamné, že jednoho z nich zachránil. V tom případě je bude muset zabít všechny. Byl to prastarý zákon, jemuž se nehodlal stavět na odpor.

Inteligence jeho druhu musela za všech okolností zůstat utajena. Za to by neváhal bojovat ani s nasazením vlastního života.

Viděl jak se tvor, kterého zachránil před jistou smrtí, pomalu otáčí.

Mrskl sebou a dlouhými skoky zmizel v nastalé tmě.

Claude Collignot roztřesenými prsty tápal po doutníku. Tam dole stál kapitán Firgolt po kyčle ve vodě. Na břehu ležel Červoun a z vody na agenta útočil nějaký pravěký netvor.

Kopenziak zvedl paprskomet, ale nemohl riskovat výstřel, aby neohrozil kapitána.

„Pro všechno na světě, co to je?“ vyhrkl Warren.

Čistě automaticky si Collignot doutník zapálil. Myšlenky mu třesly. Firgolt vypadal pěkně zřízený. Potápěčský oblek měl roztrhaný. Neznámá obluda se ho chystala napadnout.

Collignot se bleskově rozhodl. Na tuhle vzdálenost může výstřel kapitána ohrozit, ale pokud neudělají nic, Firgolt v každém případě zahyne. Přiložil paprskomet k rameni. Přimhouřil jedno oko a podíval se do cílové automatiky. Viděl před sebou Firgolta se všemi zvětšenými podrobnostmi. Polekal se jeho vzhledu.

Pohnul zbraní, až se mu v hledáčku objevil mořský netvor. Než stačil stisknout spoušť, zasáhl hlavu netvora jasný blesk. O vteřinu později mu obluda zmizela z výhledu. Collignot překvapeně spustil zbraň.

„Červoun tu bestii zabil!“ křičel Kopenziak. „Vyřídil ji jediným výstřelem.“

Collignot polkl naprázdno. Zahákl palce za opasek, aby zakryl, jak se mu třesou ruce. Stali se svědky výjevu, který se mohl odehrát v dávném pravěku. Co přimělo červouna, aby zasáhl?

Cítil se sám také ohrožen?

„Musíme kapitánovi pomoci,“ vytrhl ho z úvah Warren.

Ještě než se rozběhli, Červoun zmizel za pahorky,

Když došli ke kapitánovi, Firgolt se právě brodil na břeh.

Když Firgolt zavřel oči a čekal, že ho popadne smrdutá tlama, zasyčel nad ním výboj energie. Hned poznal, že to byl výstřel, ale předpokládal, že mu přispěchali na pomoc Collignot, Kopenziak a Warren.

Vzhlédl a viděl, jak obluda padá nazpět do moře. Ulehčené vydechl. Už se rozloučil se životem. Chvilí stál nehnutě, dokud nervový šok nepovolil. Konečně se ovládl a otočil se.

„Claude, to se vám...“ začal namáhavě.

Ale Collignot tu nebyl - ani Warren a Kopenziak. Viděl jenom červouna, který se obracel a mizel dlouhými skoky.

Chvilí trvalo, než Firgolt pochopil, co se stalo. Červoun tu bestii zabil, když už to pro Firgolta vypadalo beznadějně. Celou tu dobu sledoval nerovný boj a v rozhodujícím okamžiku zasáhl. Firgolt zapomněl, že ho všechno bolí.

Stalo se něco neuvěřitelného.

Až dosud se červouni chovali k lidem otevřeně nepřátelsky. Ale jemu tenhle zachránil život. To konečně dokazovalo, že se hyperinpotronický počítač na Měsíci nemýlil. Monstrum mělo opravdu inteligenci o hodně vyšší než pes. To ho ještě neřadilo mezi inteligentní tvory, ale rozhodně stál nad úrovní obyčejného zvířete.

Přibíhali Collignot, Warren a Kopenziak. Firgolt se rozhýbal. Litoval, že Červoun tak rychle zmizel. Možná by se s ním byl dokázal dorozumět a vyjádřil mu svou vděčnost.

Firgolt vylezl z vody. Kousnutí v kyčli nevypadalo nebezpečně. Byla to rána v mase, která se rychle zhojí. Horší to ještě nějaký čas bude s pohmožděnými žebry.

Kapitán ze sebe stáhl nepotřebné zbytky potápěčského oble-ku. V jeskyni se obleče do něčeho jiného. „Pane!“ volal Collignot. „Jste zraněný?“

„Nic to není,“ uklidňoval ho kapitán.

„Viděli jsme skoro všechno,“ referoval udýchaný poručík. „Na výstřel jsme byli moc daleko. Než jsme stačili něco udělat, zasáhl Červoun.“

„Já vím,“ řekl Firgolt, „Zachránil mi život.“

„Proč to udělal, kapitáne?1“ ptal se Kopenziak.

Firgolt se rozkročil, aby ho Warren mohl obvázat.

„To můžeme jenom hádat,“ odpověděl. „Nejspíš měl dojem, že by ta obluda mohla ohrozit i jeho.“

„Při schopnostech a vlastnostech červouna mi tenhle důvod nepřipadá pravděpodobný,“ poznamenal Collignot.

„Pravý důvod se asi hned tak nedovíme,“ připustil Firgolt.

Rozhodl, že se všichni uchýlí do jeskyně. Rychle nastávala tma. Kopenziak chtěl kapitána cestou podepírat, ale Firgolt odmítl.

„Naštěstí se transformeru při tom zápase nic nestalo,“ řekl cestou Firgolt. „Můj paprskomet ale v rozhodujícím okamžiku selhal.“

V jeskyni Warren rozsvítil, aby se kapitán mohl rozhlédnout.

„Vchod je dost veliký,“ řekl Firgolt. „Snad nedostaneme nějakou nevíтанou návštěvu.“

„Na noc zapneme ochranný štít,“ řekl Warren. „Nemůže se nám nic stát.“

Collignot a Kopenziak připravili pro kapitána lůžko. Kapitán se oblékl do náhradního oděvu, snědl několik výživných koncentrátů a vděčně vypil pohár vyčištěné mořské vody, který mu hrdě nabídl Kopenziak.

„Zapnul jsem destilační aparát hned, jak jsme přišli do jeskyně,“ řekl.

Firgolt poděkoval a uložil se k odpočinku. „Nikdy v životě jsem nebyl tak unavený,“ prohlásil ještě a usnul.

Kopenziak posměšně-ukázal na holou kamennou půdu za Col-

lignotem. „A kde se ráčí vyspat pan poručík?“ zeptal se ironie-ky.

Než Collignot stačil odpovědět, vzplanula kontrolní lampa symbolového transformeru.

Přístroj zpracoval zachycenou zprávu.

Dvěma kroky byl Collignot u aparátu.

„Počkat!“ řekl tise Warren. „To je jeho záležitost.“ Ukázal na Firgolta,

„To jistě,“ řekl zklamaně Collignot. „Ale přece ho kvůli tomu nebudeme budit?“

Warren místo odpovědi zatřásl Firgoltovým ramenem. Kapitán otevřel oči a byl rázem bdělý.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Symbolový transformer se hlásí, pane,“ informoval ho Warren.

Firgolt se posadil a přitáhl si přístroj. Zmáčkl tlačítko pro reprodukci.

Neosobní, kovově znějící hlas řekl: „Zmiz, ty blázne!“

Muži se po sobě podívali. Firgolt pocítil vzrušení. To, co právě slyšeli, byl konečný důkaz.

Firgolt ani na okamžik nepochyboval, že to byla výzva, kterou červoun instinktivně vyslal, když ho viděl zápolit s mořskou obludou. Symbolový transformer impuls zachytil. Protože šlo o symboly, které se dosud neobjevily, trvalo až do téhle chvíle, než zprávu rozluštil. Při dalších poselstvích by už pracoval rychleji.

„Chtěl vás varovat, pane,“ zvolal ohromeně Kopenziak.

„Řekl bych, že ho Nathan podcenil,“ řekl zamyšleně Firgolt. „Musíme okamžitě odeslat zprávu na Carbulu. Teď je jisté, že tenhle domnělý primitivní tvor je inteligentní.“

Firgolt zapnul malou vysílačku.

„Moonshine volá Carbulu," řekl klidným hlasem.

Žádná odpověď se neozvala.

Konec kosmické lodi Carbula byl rychlý. Rhodan a Atlan, dva nejdůležitější muži impéria, už na její palubě nebyli, když zaměřovače ohlásily blízkost neznámého tělesa. Velitel by za jiných okolností ihned poručil zapnout ochranné Štíty, ale naneštěstí se ve stejném okamžiku ozvalo radiové volání z planety Euhja.

Velitel ztratil několik drahocenných vteřin, v nichž se cizí kosmická loď dostala tak blízko, že její výstřel nemohl chybit. Radista stačil už jen odeslat hyperimpulz automatického volání o pomoc. Zprávu z planety Euhja už nestihl přijmout.

Zkáza nekrytého lehkého křižníku byla úplná. Carbula se rozletěla jako žhavá koule. Na planetu pršely úlomky kovu, vzněcovaly se v atmosféře nebo syčely při dopadu do moře. Loď prakticky přestala existovat.

Carbula neodpovídala! Už dvě hodiny se pokoušeli svými malými ale výkonnými vysílačkami navázat s lodí spojení.

Nakonec to Firtolt vzdal.

„Necháme toho," řekl. „S Carbulou se něco stalo. Bohužel s sebou nemáme vysílač většího dosahu, takže nám nezbude než Čekat."

„Co se s nimi mohlo stát?" uvažoval Collignot.

„Třeba Carbulu odvolali," řekl Firtolt málo přesvědčivě. „Ale nejspíš mají nějakou poruchu na přístrojích."

Warren vyřkl první to, nač všichni mysleli: „Není možné, že by byl křižník napaden?"

„Kdo by je napadl?" zeptal se Kopenziak.

„Ti neznámí," řekl Warren. „Objevují se vždycky tam, kde je molkex."

„Došlo by k bitvě," namítl Kopenziak. „Carbula má moderní zbraně a silné ochranné Štíty."

„Tak dost," zasáhl Firtolt. „S takovými neužitečnými úvahami se daleko nedostaneme."

Collignot zamyšleně potáhl ze svého nepostradatelného doutníku. „Takže v téhle chvíli nemáme spojení s flotilou ani s vrchním velitelem," usoudil. „Za pár dní sice začnou Carbulu i nás hledat, ale do té doby se musíme snažit vydržet. Jestli se mezitím Červoun zblázní nebo tu přistanou Neznámí, budeme na tom zle."

Firtolt se zase natáhl na lehátko. „Váš pesimismus je trochu předčasný," řekl Collignotovi.

„Zatím nám žádné nebezpečí nehrozí. Naopak: zaznamenali jsme první velký úspěch.

Červoun se jednoznačně postavil na naši stranu. Věřím, že se o něm zítra dozvíme ještě mnohem víc."

Ochranný štít, který zřídili pomocí přenosného generátoru, začal najednou modře světélkovat. V jeskyni to praskalo, jako by tu někdo svařoval obrovskou elektrodou. Vyskočili. Někdo se k nim pokoušel dostat zvenčí.

Červoun se probudil z dřímoty. Jeho obrovský mozek, schopný vysílat i přijímat impulzy všeho druhu, zachytil signál, kterému nerozuměl. Možná se tak ohlašovali bozi. Nebo ti čtyři cizinci zapnuli vysílač.

Oblohu rozjasnil roj meteoritů. Souviselo to nějak s impulzem, který přijal?

Ted' v noci bohové určitě nepřislanou. Molkex budou raději sbírat za denního světla. Cítil, jak ho znovu zaplavuje nenávist.

Jestli impulz, který zachytil, vyslali cizinci, znamená to, že se domlouvají se svou kosmickou lodí. Na téhle planetě nebyl nikdo, koho by jejich vysílání mohlo zajímat.

Kromě bohů tedy existují i jiné bytosti, které ovládají lety vesmírem. Po dlouhé řadě generací se vynořil zcela jiný pohled na prastarý problém transportu červounů.

Sám se však nemohl za jedinou noc rozhodnout. Jeho kolektivní povědomí mu přikazovalo především zjistit, kolik toho o něm čtyři cizinci vědí. Zachytil nový impulz. Tentokrát si byl

jistý, zeje vysílán odtud, z této planety. Bylo to jasné: přiletěli sem s úmyslem dozvědět se o něm co nejvíc. Musí je najít.

Nějaký čas se orientoval podle jejich impulzů, které náhle ustaly. Ted' už však věděl, že se ukryli v některé jeskyni na okraji zátoky.

Když jeskyni našel, hned zjistil, že vchod je chráněn neviditelnou hradbou. Nedůvěřují mu. Ted', když vědí o jeho inteligenci, jsou opatrnější než na začátku.

Dost dlouho se trápil úvahami. Ted' začal jednat zkratkovitě. Vztekale vysílal blesky proti energetickému štítu, který mu bránil v přístupu k cizincům.

„Tohle náš štít dlouho nevydrží," řekl zachmuřeně Warren při pohledu na kontrolní přístroje.

„Musíme proti tomu útočníkovi něco podniknout."

„Myslím, že je to náš Červoun," řekl Firgolt stísněně.

„To obří děťátko?" Collignot užasle povytáhl obočí. „To se mi nerýmuje. Nejdříve vás zachrání před jistou smrtí, a pak nás chce všechny tady uvnitř uškvařit?"

„Udělali jsme chybu," řekl Firgolt. „Zacházeli jsme s ním jako s předmětem našeho zkoumání, jako s divým zvířetem, a zapo-

mněli jsme, že jeho způsob myšlení se od základu UŠÍ od našeho. Ted' to tu máme. Červoun vlastně reaguje na náš způsob jednání

Firgolt nemohl tušit, že má zčásti pravdu. Pro něj bylo téměř nemožné pochopit červounovu zoufalou situaci. K tomu neznal dost souvislostí.

„Promiňte, pane," řekl Kopenziak a ukázal na světélkující ochranný štít. „Myslím, že na takové úvahy je dost pozdě."

Firgolt tleskl do dlaně. „Pro všechno na světě!" zvolal. „Ještě v jednom jsme se spletli. Mysleli jsme si, že nás tahle nestvůra nechce zabít. Jenže to nesouhlasí. Všechny zkušenosti říkají, že červouni "zabíjejí všechno živé, s čím se setkají, kromě Neznámých. Takže ten chlapík venku si musel původně taky přát ihned nás zlikvidovat."

„Ale neudělal to," připomněl Warren.

„Bojuje sám se sebou," konstatoval Firgolt. „Přeje si zahubit nás i nechat nás naživu současně. Určitě se neodchýlil od zvyků svého druhu bezdůvodně. To znamená, že se tenhle Červoun liší od ostatních."

„Myslíte, že je to jediný inteligentní Červoun?"

„To ne, poručíku Warren. Celý druh je inteligentní. Jeho odlišné chování má jinou příčinu. V této chvíli ovšem u něj vítězí tradice jeho druhu. Napadl nás jako divoch."

„To tedy ano," potvrdil Kopenziak. „Štít už dlouho nevydrží."

Všichni sáhli po zbraních. Rozmístili se kolem vchodu do jeskyně a čekali, až přetížený generátor vypoví službu. Pak bude štít neúčinný a červounovi už nic nezabrání zničit Pozemšťany.

Nad vchodem do jeskyně pukaly skály a balvany se řítily dolů. Ochranný štít světélkoval. Útok skončil tak rychle, jako začal. Červoun přestal jeskyni ostřelovat. Musel jsem se zbláznit, říkal si.

Nebyl si jistý, jestli by se mu podařilo rozbít ochranné pole cizinců. Možná sedí v jeskyni a smějí se jeho dětinským pokusům.

Vyjdou ven, až zjistí, že už na ně nebude útočit? Ale jak by jim to mohl dát najevo, aniž by prozradil svůj intelekt?

Tam uvnitř jsou od něj stejně daleko, jako by byli na jiné planetě. Přesto si je musí ještě jednou prozkoumat, než přiletí bohové.

Násilím je teď k tomu nepřiměje. Musí být trpělivý, i když má málo Času.

Pomalů se odsunul zpátky za skály. Mozek měl jako zamlžený. Potřeboval by si odpočinout, ale jak, když na něj stále doléhají problémy jako strašidelné stíny?

x

„Stáhl se," konstatoval s úlevou Firgolt. „Zbytek noci bychom mohli mít klid." Zamračil se. „Máme ovšem ještě nějakou práci." Zapnul magnetofon, který přinesli z ponorky Moonshine. „Co budete dělat, pane?" zeptal se Collignot. „Nahraju na pásek úplnou zprávu o všem, co se dosud udalo, a co jsme zjistili. Kdyby se nám něco stalo, zůstane tu aspoň vzkaz pro ty, kteří nás najdou." Klidné a věcně začal líčit události a vše, co se o červounovi dozvěděli. „Tak," řekl spokojeně, „a další budeme postupem času doplňovat." Collignot uznal, že kapitán má pravdu - vzhledem k tomu, že už nemohli předávat zprávy na Carbulu.

Zbytek noci proběhl v klidu. Jeden vždycky hlídkoval, ostatní nerušeně spali. Poslední hlídku měl Kopenziak. Probudil ostatní, když už se před jeskyní rozednilo. Firgolt vstal a vypnul generátor ochranného štítu. Jako první vyšel z jeskyně Warren. Pršelo, jen se lilo. Cervouna nebylo nikde vidět. „Nepříjemné počasí," řekl Collignot, který vyšel ven za Warrenem. „To kapitána neodradí, aby nás poslal honit obří děťátko," poznamenal Warren s úšklebkem. Po chvíli za nimi vyšli i Kopenziak a Firgolt. Kapitán se zkoumavě rozhlédl. „Půda je promáčená, snadno najdeme stopu," prohlásil. „Je to rozumné, sledovat ho těsně po tom, co v noci vyváděl?" zeptal se skepticky Kopenziak. „Riskantní to je," připustil Firgolt. „Těžko můžeme vědět dopředu, jak zareaguje." „Je náladový jako počasí," usoudil Collignot. „Zřejmě bojuje s nějakým vnitřním problémem," řekl Firgolt. „Proto je nevypočitatelný. Nesmíme ho zbytečně dráždit." Ozbrojili se a vyrazili na cestu. „Vypadá to, že se dneska vůbec nevyjasní," poznamenal Kopenziak. Kolem dokola byla šedivá mlha. „To je nejméně utěšená planeta, na které jsem kdy byl," prohlásil. „Pustý ostrov, obklopený mořem, to je všechno. Jediní živí tvorové na pevnině jsme my a Červoun. Pak už je tu leda smrad Collignotových černých doutníků." Agenti stoupali na pahorky a hledali červounovy stopy. Firgolt šel v čele. Tušil, že dnešek bude rozhodující. Možná to byla klamná představa, ale rozhodl se, že v každém případě bude opatrný.

Bohové přistáli brzy ráno. Jejich loď se prodrala mraky a deštěm. S řvoucími motory vnikla do nejnižších vrstev atmosféry. Tíživé ticho Šedivého dne se rozbilo. Zdálo se, že se vzduch rozechvěl, že lela pevnina začala vibrovat. Hřmot motorů ohlušoval. Červoun zachytil už první vzdálený zvuk, dosud tichý jako třepetání ptačích křídel. Polekal se. Bohové přicházejí! Ted' se musí rozhodnout. Až dosud mohl mít nepatrnou naději, že se bohové neobjeví. S tím byl ted' konec. Trhl sebou, když hřmot motorů zasáhl jeho citlivý sluch. Neforemná loď se vynořila z mraků jako stín. Rychle vyskočil na nejvyšší vrcholek v okolí, aby zjistil, jestli loď přistane někde poblíž. Uviděl ji okamžitě. Přistála na rovině hned za pahorky. Chvilí strnule ležel. Nejdříve budou sbírat molkek. Vlastně by se ted' měl dostavit k lodi. Ale neudělal to. Jeho stará nenávist se probudila. Tam dole stojí loď bytostí, na nichž je závislý. Od nepaměti hrají s červouny svou špinavou hru. Dobrovolně se jim nevydá. Rozhodl se, že se před nimi schová. Nevěděl, jak dalece je pro ně důležitý a jestli ho vůbec budou hledat.

Určitě tu je dost úkrytů, kde ho nenajdou. Vzpomněl si na jeskyni, v níž strávili noc ti čtyři inteligentní tvorové. Vchod do ní byl dost veliký, aby jím prošel. Jestli cizinci opustili jeskyni a šli ho hledat, může se schovat tam. Jistě ani jim neušel přílet bohů. Jak na něj budou reagovat? Snad neudělají tu chybu a nebudou se k bohům chovat jako k němu. Dlouho by naživu nezůstali.

Mohutnými skoky se dostal k jeskyni. Byla opuštěná. Protlačil se vchodem dovnitř.

Cizinci tu nechali všechny své přístroje. Fascinovaně si prohlížel jejich výbavu. Žádná z těch věcí mu nebyla povědomá. I kdyby uhodl jejich význam, nedokázal by je obsluhovat svými nemotornými prackami.

Tak se zabral do prohlížení, že cizince zpozoroval teprve, když stáli před ním s připravenými zbraněmi.

Warren, který měl dobrý sluch, zaslechl vzdálené dunění motorů první. Strnul a naslouchal.

„Co je, poručíku?“ zeptal se ho Firgolt.

„Vy nic neslyšíte, pane?“ zeptal se napjatě Warren,

Firgolt poslouchal, ale kromě šumění deště nic neslyšel.

„Zní to jako... Jako přistávající kosmická loď,“ řekl váhavě Warren.

„Carbula!“ vykřikl Kopenziak. „To je určitě Carbula!“

„Ticho!“ poručil Firgolt.

Ted' to slyšeli všichni.

„Loď to bezpochyby je,“ souhlasil Firgolt. „Ale jistě to není Carbula. Ta by neměla důvod tady přistávat - pokud vůbec ještě existuje.“

Stáli a čekali. Na červouna zapomněli.

„Možná to jsou Neznámí,“ překřikoval Collignot hřmění motorů. „V tom případě bychom měli o zábavu postaráno.“

„Spouštějí se někde blízko,“ odhadoval Kopenziak.

Náhle v šedých mracích zahlédli tmavou skvrnu, která rychle rostla.

„Tady jsou!“ zařval Collignot. Asymetrický tvar Firgoltovi trochu připomínal lodě Posbiů.

Ale tahle loď byla tak oplácaná, že se vůbec nedalo poznat, jak původně vypadala.

„A něco takového lítá,“ řekl nevěřícně Kopenziak.

Loď zmizela za pahorky.

„Přistáli,“ poznamenal suše Collignot.

Náhlé ticho skoro bolelo v uších.

Firgolt se zamyšleně podíval na svůj paprskomet. „S tímhle bychom proti nim nic nezmohli,“ řekl.

„Co uděláme, pane?“ zeptal se Warren.

„Raději se vrátíme do jeskyně,“ navrhl Firgolt. „Počkáme tam, až loď zase odletí z planety.“

„Jinak řečeno práskneme do bot, pane,“ řekl Collignot a vyplivl deštěm promáčený zbytek doutníku. „Aspoň budeme zase v suchu.“

Asi padesát metrů před svým úkrytem narazili na stopu červouna. Byla v rozmoklé půdě dobře vidět. Kopenziak zaklel.

„Je v jeskyni,“ řekl klidně Firgolt.

Podívali se na sebe. Kopenziak se zatvářil bojovně.

„Nejspíš už nám taní všechno rozbil,“ řekl.

„To hned uvidíme,“ odpověděl Firgolt.

Poručík Kopenziak užasl. „Copak chcete jít k němu dovnitř, pane?“

„Nic jiného nám nezbyvá,“ řekl Firgolt. „Je nám aspoň méně nebezpečný než Neznámí. Třeba má zrovna klidné období.“

„Klidné období,“ zašeptal Collignot. „To je veselé.“

Firgolt dělal, jako by tu poznámku přeslechl. Bez váhání šel dál. Kopenziak se nerozmýšlel a vykročil za ním.

„Nemůžeme ho k té bestii pustit samotného," řekl Collignot Warrenovi. „Kromě toho mám svou zásobu doutníků uvnitř. Doufám, že mi je ta nestvůra nerozmačkala."

Červoun zabíral většinu jeskyně. Když tiše vešli, viděli, jak si prohlíží jejich přístroje. Nic nebylo poškozeno ani rozbito.

Obrovská hlava se k nim otočila. Červoun otevřel tlamu a zafuněl na ně.

„Hraje si na hloupé zvíře," řekl tiše Firgolt. „Máme mu asi věřit, že se sem ukryl jen ze strachu před cizí lodí."

„Použijeme symbolový transformer a zkusíme se s ním domluvit, pane," navrhl Warren. •

„Ne," rozhodl kapitán. „Raději ho necháme v domněnání, že ho považujeme za neinteligentního tvora. Zbytečně se nám takhle nepředvádí. Má nějaký důvod svůj intelekt skrývat."

Červoun se opatrně stáhl do pozadí jeskyně, aniž by Pozemšťany spustil z očí. Choval se opravdu jako bezradné zvíře.

Byla to zvláštní situace. V úzkém prostoru se tísnili čtyři lidé a Červoun. Vzájemně se pozorovali.

Vládlo zde jakési příměří. Co teď? Vypadalo to, že Červoun na něco čeká. Držení těla prozrazovalo vnitřní napětí. - Náhle prolomilo ticho hřmění motorů. Červoun otevřel tlamu jakoby v panickém strachu.

Lod' Neznámých odstartovala. . .

Jeho prvním popudem bylo čtyři cizince bleskově usmrtit, ale zároveň si uvědomil, že výboj energie by okamžitě zaznamenaly zaměřovači přístroje bohů. Brzy by ho našli.

V této chvíli mu nezbývalo nic jiného, než podělit se s těmi trpaslíčky o jeskyni. Asi sem taky utekli před lodí. Viděl, že jsou ozbrojení, ale nenapadli ho. Ulevilo se mu když zjistil, že se s ním cizinci nepokoušejí domluvit. To znamená, že pořád ještě nevěděli o jeho vynikající inteligenci. Může je tedy nechat naživu.

Stáhl se do pozadí jeskyně. Za chvíli slyšel, jak lod' bohů startuje. Prudce se zaradoval.

Opouští planetu. Je volný! Ale za pár okamžiků poznal, že se mýlí. Lod' neodlétala pryč.

Hledali ho. Začali systematicky létat nad celou pevninou.

Podíval se na cizince. Uvědomují si, co se děje?

Boží počítali s tím, že se ukáže hned, jakmile přistáli. On se ale schoval. Kdyby teď šel do jejich lodi, budou mu klást nepříjemné otázky a vyslýchat ho. Přitom by mohli snadno zjistit, že se neřídí jen instinktem, ale rozumem.

Hluk motorů pomalu slábl. To ještě neznamenal, že je v bezpečí, jenom ho hledali někde jinde. Dříve či později se sem jistě vrátí. . .

Lod' létala sem a tam nad pustou pevninou. Molkexu na téhle planetě našli málo. Posádka byla rozčilená, protože červoun se dosud neobjevil. Určitě tu ale je. Z téhle planety zachytili jeho zřetelný impuls. Dalším důkazem byl molkex a zpusťování, které způsobily kovobylky. . Bud' se červoun utopil v moři, nebo někam zalezl. Lod' systematicky prohledávala celou pevninu.

Potom se ozvaly mentální zaměřovače z blízkosti jižního břehu. Výchylka ukazatele byla velká, jako by se tam zdržovalo více červoun. To však bylo málo pravděpodobné, protože na to tu nebylo dost molkexu.

Posádka se rozhodla přistát s lodí na břehu moře a jít červouna hledat.

Uvedli v činnost brzdicí systém. Každý člen posádky dostal konkrétní úkol. Červoun je pravděpodobně nemocný, a leží někde v jeskyni. Posádku vůbec nenapadlo, že by tu mohl existovat nějaký jiný důvod.

Bezpečně přistáli. Někde v molkexovém povlaku se otevřel výstup. Všichni vyjdou ven a budou hledat červouna. Věděli alespoň přibližně kde je, a jejich přístroje je k němu zavedou.

Opustili loď. Šli deštěm k jeskyním vymletým vodou na druhé straně zátoky. Ani na okamžik je nenapadlo, že by mohli být v nebezpečí života.

„Vracejí se!“ řekl vzrušeně Collignot.

Slyšeli, jak venku sílí hluk motorů.

„Myslel jsem si to,“ odpověděl Firgolt. „Prohledávají pevninu. Nejspíš vím, co hledají.“

„Červouna,“ uhodl Kopenziak.

„Vidím je, pane!“ vykřikl Warren ve vchodu. „Přistávají na břehu.“

„To znamená, že přibližně vědí, kde červoun je. Můžeme se připravit na nevíтанou návštěvu,“ prohlásil Firgolt.

Byli v pasti. Neznámí budou určitě nepřátelští. Odkud vlastně přicházejí? Jsou to příslušníci nějaké jiné hvězdné říše, snad ještě mocnější než Impérium? Mléčná dráha ještě nebyla ani zdaleka celá prozkoumána. Nebo Neznámí dokonce přicházejí z některé jiné galaxie? To nebylo příliš pravděpodobné - vzdálenosti k jiným seskupením hvězd byly příliš velké.

„Červoun začíná být neklidný,“ upozornil Firgolt. Obr se svíjel jako v bolestech. Na pahorcích se objevili Neznámí jako tmavé stíny v dešti. Šli směrem k jeskyni.

Mocný úder srazil Firgolta k zemi. Kolem něj se přehnalo obrovské tělo. Slyšel Warrenovo proklínání a pak se nad ním objevila Collignotova tvář.

„Bylo to zlé, pane?“

„Pomozte mi vstát,“ požádal ho Firgolt. „Co se stalo?“

„Červoun vyrazil ven z jeskyně. Utekl. Přitom porazil všechno, co mu stálo v cestě.“

Všichni se shromáždili ve vchodu jeskyně a s hrůzou sledovali výjev, který se před nimi rozvíjel. Tragédie na planetě Euhja začala...

Všechno se v něm stahovalo v křečích. Našli jeho Ukryt. Co si počne?

Zoufale naslouchal zvukům zvenčí. Brzy budou u jeskyně.

Zapomněl na cizince ve své blízkosti: Nenávist k bohům, kteří jeho druh tak dlouho zneužívali, převládla nad úvahami. Nenávist byla silnější než strach, který se ho zmocnil, když zahlédl postavy bohů mezi skalami. Nenávist ho vyhnala z jeskyně.

Bozi se zastavili nahoře na hřebeni. Dívali se na něj a čekali, že s nimi půjde k lodi. Třemi mocnými skoky přistál mezi nimi.

Byli příliš překvapení, než aby pomysleli na obranu. Šest jich zabil pouhým dopadem těla.

Osm dalších, kteří stáli na dosah, usmrtil mávnutím prackami. Pak otevřel tlamu a vysílal smrtící blesky na všechny, kteří se chtěli zachránit útekem. Zabíjel jako stroj.

Když přestal, ležely kolem mezi kameny mrtvoly jeho protivníků. V podstatě to byly slabé, bezmocné postavičky, podobající se cizincům v jeskyni.

Cítil se unavený a bez cíle. Jeho nenávist vyhasla. Tušil, že provedl něco, co se bohům ještě nikdy nikde nestalo. Něco, co se může změnit v kosmickou katastrofu.

Pomalou a mechanicky se vydal na cestu. Bozi se na planetách, kde sídlili červouni, cítili tak bezpeční, že své lodě nikdy nehlídali.

Firgolt sledoval červounovo řádění mezi Neznámými se stisknutými rty. Tentokrát Červoun nebral na nikoho ohled - jeho výstřely a údery zasahovaly přesně. Překvapení Neznámí nedostali vůbec možnost se bránit. Umírali dřív, než si uvědomili, co se s nimi děje. To všechno netrvalo déle než tři minuty.

„To je ale d'ábel,“ poznamenal ohromené Kopenziak. „Musí být strašně krutý.“

„Křivdíte mu,“ odporoval Collignot. „Nevíme, co ho k tomu vede, jaký má k Neznámým vztah.“

„Souhlasím s vámi, poručíku,“ řekl Firgolt. „Není to žádný tupý zabiják, to se ukázalo během našeho pobytu tady.“

Dívali se, jak Červoun zvolna mizí mezi skalisky.

„A co teď?" zeptal se nerozhodně Warren. „Zůstaneme v jeskyni?"

Firgolt uvažoval. Sledovat Červouna v jeho nynějším rozpoložení mohlo být zbytečně nebezpečné. Hlavou mu bleskl fantastický nápad.

Lod' Neznámých stála na břehu. Podle všeho je zcela opuštěná. Taková šance se jim hned tak nenaskytne.

Zašel do jeskyně a doplnil na magnetofonový pásek zprávu o posledních událostech. Nakonec dodal: „Teď se pokusíme vniknout do cizí kosmické lodi. Snad tam uděláme cenné objevy. Konec."

Když vzhlédl, stáli ostatní kolem něj.

„Myslíte, že v lodi nezůstal nikdo z posádky?" zeptal se Kopenziak.

„To brzy zjistíme. Já myslím, že ne."

Ozbrojili se a vyšli. Firgolt se ujistil, že má symbolový transformer u opasku. Šli rovnou ke břehu. Když se přiblížili k lodi, uviděli otevřený vchod. Kolem se nic nepohybovalo. Lod' skutečně vypadala opuštěná. Ani Červouna nebylo nikde vidět.

Byl to nepříjemný pocit, kráčet rovnou k této neforemné lodi.

Museli počítat s tím, že na ně neviděný paprskomet zahájí palbu. Konečně stanuli pod vstupem. Čekala tu na ně spuštěná přistávací lávka. Přešli ji a ocitli se v polotmě. Když si jejich oči zvykly, viděli, že se vnitřek lodi příliš neliší od lodí Pozemšťanů. Uvnitř nebyl žádný neforemný molkex, všechno bylo z čistě zpracovaného kovu. Bylo vidět, že stavitelé lodí byli na vysoké technické úrovni.

Dostali se do široké osvětlené chodby. Byla opuštěná. Ze stran do ní ústily menší chodbičky. Vedly patrně k jednotlivým kabinám. Bylo těžké určit, kde je strojovna nebo velící centrála. Za nimi zazněl syčivý zvuk. Otočili se.

Vchod se uzavíral, ovládán neznámou silou. Polekaně a bezradně se na sebe podívali.

„Co to, k čertu...," začal Kopenziak. Ale nedořekl. V tom okamžiku začala celá lod' vibrovat. Agenti se museli přidržet stěn. Náhle jim neznámá síla podtrhla nohy, takže upadli na podlahu.

Lod' startovala!

Copak tahle zatracená lod' nemá neutralizátor přetížení? pomyslel si Firgolt. Unášejí je snad Neznámí někam do vesmíru? Vběhli do léčky?

Konečně se kapitánovi podařilo postavit se zase na nohy. „Musíme se dostat do řídicí centrály a tu lod' zastavit," řekl. Předpokládal, že start spustila nějaká automatika. „Rozdělíme se a za deset minut se sejdem zase tady. Kdo najde centrálu, obrátí lod' okamžitě zpátky."

Vběhli každý do jiné chodby. Firgolta ta jeho zavedla do nevelké místnosti s velkou osvětlenou obrazovkou místo stropu. Byla to lodní observatoř. Podle obrazovky už byli v kosmickém prostoru. Byli zajatci cizí lodi, jejíž automatika je kamsi unášela bez možnosti návratu na planetu Euhja.

Firgolt šel zpět, aby o tom podal zprávu ostatním. Na konci chodby se vynořila nějaká postava.

„Claude!" zavolal Firgolt.

Ale nebyl to Collignot, byl to robot. Firgolt nezaváhal, namířil paprskomet a vypálil celou dávku. Robot se sesul. Pravděpodobně jich tu bude víc. Budou agentům ztěžovat život.

Na hlavní chodbě potkal Firgolt Warrena.

„Nic jsem nenašel, pane," hlásil. „Jenom ubikace mužstva."

„Pojďme za ostatními," vyzval ho Firgolt. „Třeba něco našli oni."

Na místě srazu už byl Kopenziak.

„Našel jsem jenom skladiště," oznámil mrzutě. „Je nacpané vším možným i nemožným. I molkex tam je."

Chyběl už jen Coilignot. Mlčky čekali. Konečně poručík vyběhl z jedné chodby. Tvářil se vážně.

„Jsme uprostřed vesmíru, pane," řekl stísněně.

„To už vím," řekl Firtolt a stručně referoval o observatoři.

Coilignot si zapálil jeden ze svých milovaných doutníků. Bylo vidět, že si potřebuje zhluboka potáhnout.

„Nejsme na palubě sami, pane," řekl potom. „Našel jsem centrálu, ale je obsazená."

Firtoltovi bylo, jako by vyslechl rozsudek smrti.

„Kolik jich je?" zeptal se.

Coilignot se pokusil o úsměv, ale vyšel z toho jen unavený úšklebek. Ruka, ve které držel doutník, se mu třásla.

„Je jenom jeden," řekl chraptivě.

Firtolt si s úlevou oddechl. S jediným Neznámým si snadno poradí, i když teď ovládá centrálu.

Coilignotova další věta však jeho naděje rozbila. Poručík vyfoukl kouř a sledoval, jak stoupá ke stropu. „Ten pasažér v kontrolní místnosti je červoun," řekl.

Zavládlo mrtvé ticho. Loď mezitím nechala planetu Euhja daleko za sebou a řítila se rostoucí rychlostí k neznámemu cíli..

William Voltz AGENTI USO V AKCI
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 161

Z německého originálu Vier voñ der USO,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Raslaltu roku 1985, přeložil František Fabián,

Vydal jako svou tisící pětistou padesátou druhou publikaci

IŽ, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědní redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Pfibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.